

Doktor Master

İçindeki tutkuya daha fazla dur diyemeyen bir kadının yapabileceğini yapmıştım. O çok merak ettiğim acının Efendi'm tarafından verilemeyeceği çok açıktı. Bir Efendi'm bile yoktu. Nasıl bir itaat eksikliği nasıl bir acıydı bu? Bunun acısı bile mazoşist yapımı güdülüyordu. Artık bir yerden başlamalı , acının tadına varmalıydım. Birçok kez kendi başıma yaptığım bondage denemelerim vardı. Zaman zaman biri beni bağılıyormuşçasına canımı ciddi anlamda acıtıyordum. Hatta bunun verdiği haz beni daha da hırslandırıyordu, ne beceriksizsin itaatten korkuyorsun diye kendine ayna da defalarca kez "Aptalsın!" diyordum.

Birçok ceza yönetiminde görmüştüm. Sıcak mum uygulamasını. Bazen bakarken bile:

-“Aman Tanrım!! Nasıl bir şey bu??!!” dediğim ama bakmaktan hayalini kurmaktan alamadığım bir şeydi bu. Bir akşam elektrikler gidince odayı aydınlatacak kadar mum yaktım. Kimi su üstünde yüzüyordu. Bu kokulu tealightları seviyorum. Dalga dalga suyun içinde titreşmelerini. Ruhumun acı içinde sarsılışları gibiler. Kendimi görür gibiyim ân ân..

Yanan mumlar bedenimi sarmaya başlıyor. Anlaşılan elektriklerde geç gelecek diye düşünmeye başlıyorum. Tütsülerimi arıyorum. Bulup güzel bir sandal ağacı yakıyorum. Buram buran tütüyor. Bu sefer de tütsü ruhumu sarıp sarmalıyor. Sımsıkı sarılmışım gibi hissediyorum bir ân. İrkiliyorum. Gözlerim kocaman açılıyor. Forumda birkaç başlığı okuyorum daha sonra. Belki gördüklerimden belki de içgüdülerimden cesaretle gözüm odanın bir ucunda duran ve uzunca bir süredir yanan büyük muma takılıyor. Uzunca bakıyorum. İçimden sessizce: “Emin misin??” diye soruyorum...

Bu sorunun cevabını vermeden doğruluyorum. Verirsem cayabilirim çünkü, biliyorum kendimi. Yaklaşıyorum yavaşça, sessizce.. yaklaştığımı anlamasın der gibiyim. Bekliyorum tam üstündeyim. Bütün bedenim ve bakışlarım mumun üstünde. Onun da benim üstümde nasıl duracağını hayal ediyorum. Uzatiyorum elimi, yine yavaşça. Alıyorum avuçlarımın arasına. Işığının sıcaklığı yüzüme çok yakın bir yerde. İçinde birikmiş onda erimişliğiyle ellerimin içinde duruyordu. Dökmeden yürümeye çalıştım. Yatak odamın yapısını açtım. Çekmece de duran birkaç tealight'ı elimdeki mumla tutuşturdum. Gardrobumun hemen dibindeki yere koydum onları ve ben de karşısına geçip oturdum. Aynadan ben ve arkamdaki mor duvarım yansıyordu gözlerime. Bir de mumun can alışı parlayışı tabii ki..

Söz verdim kendime. Canım ne kadar acırsa acısın durmayacaktım. İçinde biriken ne kadar erimişliği var ise bedenime değecekti. Üstümü çıkarttım ve pufun üzerine oturdum yine. Sadece gözlerimin içine bakıyordum. Bakışım bir yere kayarsa her an vazgeçebilirdim. Derin bir nefes aldım. Son nefesimmişçesine.

Bakışlarım küçülmeye başlamıştı. Bakışlarım akıyordu yanaklarımdan. Ellerim titredikçe mumlar bedenimi zapt ediyordu. Canım.. canım acıyordu. Ellerim buz gibi, tenim kor gibiydi. Sızıdan tutamaz oldum mumu daha fazla kayıverdi elimden, söndü.. birkaç parçaya bölündü. Bedenim kaç parçaydı bilmiyordum bile. Mumun sıcaklığı hala vardı tenimde. Deli gibi yanıyordum. Suratımda acı bir buruşma. Mumlara bakamıyordum bile. Nasıllardı? Resimlerdeki gibi hoş duruyorlar mıydı? Sol omzumdan göğsüme, sol sırtıma, göğüs aramdan sağ bacağıma kadar uzanan bir merak hattıydı bu... ve bir pufun üstünde son bulmuştu. Bu acıyla daha fazla duramazdım bu şekilde olduğum yerde, ellerimden destekle kalktım bacaklarım titriyordu kendimi yatağına bıraktım. Olduğum yerde titriyordum sıtmalılı gibi. Soğuyan birkaç mum parçası kabarıp kalkmıştı tenimden. Bazıları ise zank gibi hiç çıkmayacakmışçasına sabitlenmiş gibiydi. Hani sızısı zamanla geçecekti geçmiyordu bazı yerler.

O acıyla biraz sızmışım.. Ne kadar uyudum bilmiyorum.. İçerdeki televizyonun sesiyle uyandım. Demek ki elektrikler gelmişti. Kasılmaktan bedenim tutulmuştu. O da karanlıktı

tealighlar bitmişti. Katlım yataktan mumları dökmemek için yavaş hareket ediyordum. Yaktım ışığını odamın. Tekrar aynanın karşısına geçtim. Mumlar duruyordu. Ve o kadar yakından dökmüştüm ki tenime bazı yerler su toplamıştı. Mumlarla birleşmiş bir tenim vardı artık ve canım daha da çok yanıyordu.. artık gerçek dünyaya dönmüştüm şimdi yarın nasıl işe gidecektim ben??

Bölüm 2: Doktorumun odası

Yarım yamalak temizledim kalıntılarını, acısı kaldı üstümde. Sabah erken kalkacaktım yattım. Yaptığıma da biraz pişmanlık duyarak. Olan olmuştu. Sabah geçer diye düşündüm ama kalktığımda böyle olmadığını gördüm. Hafif olan o şişmeler birer içi su dolu kabarcık halini almıştı. Sırtım ve göğsüm bu şekildeydi. Sütyenimin tek askısını çıkartıp öyle giyindim. Hafif bir gömlek geçirdim üstüme. Bu serin havada üzerine şal dahi almak istemiyordum değmesin yaralarım diye. Servise bindim ama dayanacak gibi değildi. İşe gider gitmez bir doktorla görüşecektim. Yarım saatlik yol ayrı bir eziyet oldu bana. Bu deneyimi yaşamadan önce nasıl aptal olduğumu kendime söylüyorsam şimdi de bunu diyordum. Konu Bdsm olunca hiç mi taktir edemeyecektim kendi.. hiç mi?

Servisten indim ofise çıktım. Bilgisayarımı açtım. Kendime bir doktor randevusu almam lazımdı. Çalışma programımı ve toplantıları gözden geçirip uygun bir saat ayarladım kendime. Öğlen saat 13:45 te doktorumla randevum vardı. İş deneyimleri oldukça iyi olan bir doktordu ama resmi yoktu cv'sinde. Kim olduğunu bilmediğim bir doktorla randevum vardı ve hastaneye gitmek üzere yola çıkmıştım. Randevuma 15 dakika vardı. Birkaç arkadaşım ile karşılaştım sohbet ediyorduk, konuşmanın bir yerinde o acıma rağmen anlatılan bir detaya kahkaha atmıştım. O an oldukça hoş birisi ile göz göze geldim. Üzerinde açık mavi gömleği ve koyu renk kotu olan oldukça bakımlı bir erkekti. Onunla bir dakika daha aynı ortamı paylaştık. Sonra o bir doktorun odasına girdi. İçimden hayıflanmaya başladım. "Şansızım ben" diye..

Arkadaşım ile sohbetim devam ederken ismim söylendi.. Randevuma çağrılıyordum. Konuşmamı kesip ses bakışlarımı çevirdiğimde mavi gömlekle üzerinde doktor önlüğüyle karşımda duruyordu. Siz mi seslendiniz der gibi soru soran bir bakışla başımı eğdim. Sola kayan gülüşü ile başını yukarı aşağı salladı. Ellerim buz kesmişti acımı da hissetmiyordum.

Odasından hafif dışarıya çıkıp eliyle geçin dedi. Yürürken odasına doğru salak görünmemeye çabalıyordum. Tam yanından geçerken derin bir nefes aldı. Sanırım parfümümü anlamak içindi. Elini uzattı , tokalaştık ve kendisini tanıttı. Oturmam için masasının karşısındaki koltuğu işaret etti. Oturdum. Derin bir nefes aldı ve :

-“Eveeet.. anlatın bakalım ... Hanım size nasıl yardımcı olabilirim?”

-“Boyumdan aşağısı su topladı canım yanıyor.”

-“Ne zamandır var bu yakınmanız?”

-“Dünden beri var.”

-“Peki. Lütfen arkaya geçin ve yaranızın olduğu yeri açıkta bırakın.”

-“Tamam.” Dedim ve arkaya geçtim.

Çantamı sedyenin üzerine bıraktım. Gömleğimin sol manşetini açtım. Aynadan yüzümdeki acının şiddetine bakıyordum nasıl olsa son kez hissedecektim bu acıyı. Doktor ilaç verecek ve iyileşecektim. Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. O sırada onun ellerine eldiven giydiğini duydum. Utanmaya başladım yaralarımın, kendimi bu hale düşürdüğümünden. Düğmelerimi açıp sıyırdım omzumu. Sedyeye oturup :-“Hazırım ben.”dedim.

Yanıma geldi, incelemek için ışıklı büyüteci açtı. Baktı uzun uzun. Aniden :“Nasıl oldu bu?” dedi.

-“Dün sanırım biraz kaynar su ile yıkandım.”

-“Hımmm.. Oldukça sıcakmış sanırım.”

-“Oldukça..”

-“Siz bayanlar böylesiniz romantizmi seviyorsunuz. Ama küvette uyuyorsunuz. Bakın burada yaktığınız mumlardan bazı parçalar var.”

-“Nasıl yani?!!”

-“Mum diyorum. Yaktığınız mumlar. Siz uyurken yanlışlıkla dökülmüşler.”

-“....”(Ses yok benden. Utanıyorum deli gibi)

O da anlıyor bunu ve konuyu kapatıp tedaviye başlıyor. Kalan mumları temizliyor. Canım yanıyor. Bazıları o tenin içine o denli gömülmüş ki, parçayı çektiğinde içindeki su patlıyor. Elindeki steril bezle suyu durdurmak için hamlede bulunuyor. Elleri göğüs aramda bütün suyun boşalmasını bekliyor. Tepkisizim ama nefesimi kontrol edemiyorum bir türlü. Etmeye çabaladıkça elime yüzme bulaştırıyorum. Yüzüne bakamıyorum. Çok utanıyorum. Elini çekiyor tenimden.

Çok uzun bir sessizlik doktorculuk oynuyoruz. Birden:” Bunu sen mi yaptın kendine bir başkası mı?” diyor. Artık daha fazla kaçmaya gerek yok diye düşünüyorum.

-“Ben.” diye cevaplıyorum.

-“Neden yaptın peki?”

-“Bunu cevaplamak istemiyorum.”

-“Neden?”

-“Özel bir soru olduğunu düşünüyorum da ondan.”

-“Ben bilmek istiyorum desem.”

-“Lütfen!.”

-“Son kez tekrarlıyorum bunu kendine neden yaptın. Bilmek istiyorum!”

-“Zorla öğrenemeyeceğinize göre?”

-“İtaat etmek çok zor değil mi senin için? Kendi göbeği mi kendim keserim diyorsun!” diyor. Bakışlarım bir hışımla gözlerinde kesişiyor. Yanlış duymuş olabilir miydim? Yoksa gerçekten itaat mi demişti..

-“Doğru duydun küçük şey. İtaat dedim” diyor. Aklımdan geçenleri okurcasına. Yer yarılısın istiyorum. Bir daha da çıkmıyım içinden. Ama bu isteğim gerçekleşmiyor.

Konuşmaya devam ediyor. O konuştuğumda ben suskunluğuma devam ediyorum. Bir yandan sakince pansumanımı yaparken nasıl bu denli sakin bir şekilde bana bu konuları anlatıyordu. Buna başıma gelen neydi? Camdan dimdik dışarı bakarken bunu düşünüyordum. -“Bitti.” dedi birden.. irkildim. Eldivenlerini çöpe atıp masasına geçti. Boynum ve gerilmişti bandajdan. Tek elimle manşetimi kapattım ama düğmelerde zorlanacaktım. Aynanın karşısına geçtim. Yapamadıkça ofluyordum kendi kendime. Birden masasından kalkıp içeri geldi.

-“Zorlandın galiba, gel bakalım.”

-“Yok ben yaparım!”

-“Gel dedim” durdum ellerimi aşağıya indirip. Arkama geçti aynadan gözlerime bakıyordu. Elleri gömleğimin önünde. Aşağıdan yukarıya doğru açık kalan düğmelerimi birleştirmeye başladı. Titriyordum.. deli gibi... derin derin nefes alışı buynumda. Elleri artık göğüs hizamda. Son düğmeyi kapatacak. Üstüme değmiyor elleri. Değmesi için ölüyorum. Değse ayrı bir ölüm olacak benim için. Gözlerimi kapatmışım.

-“Bitti”demesiyle gözlerimi açıyorum.

Masasına geçiyoruz. Doktorculuk yapıyor yine. Yaramla ilgili notlar yazılıyor. Pansuman için yarın için bir kontrol veriyor. Yarın aynı saatte diyor. Reçete veriyor sızlaman olursa 12 saatte bir diyor ve kartını ilaştırıyor.

-“Doktorunu aramanın belli bir saati yok bildiğin üzere” diye not düşüyor.

Geldiğimde olduğu gibi tokalaşıyoruz. Ben teşekkür ediyorum pansuman için. Bana kapıyı açıyor. Tam her şey bitti derken araladığı kapıyı açmayı kesiyor ve soruyor:

-“Bir Efendi’n var mı?”

Bölüm 3: Doktor'unun bahçe içindeki evi...

İlk kez yüzüne sert bir bakışla yöneliyorum.

-“Buna cevap vermek zorunda değilim!” “Pansuman için teşekkürler.” diyip yürüyorum.

Topuklu ayakkabılarım cevapsızlığıma inat tıkırdıyor zemin üzerinde. Dik durmaya çalışıyorum. Yürürken aklımdan ne geçtiğini ben bile bilmiyorum, bir an önce uzaklaşmam lazım oradan. Arkandan bakıyor mu diye de düşünmeden edemiyorum. Dayanamıyorum bakıyorum. Ama kapıda değil. Onu göremiyorum. Kedi yavrusu gibi omuzlarım düşüveriyor. Çıkıyorum hastaneden.

O gün koşturmaca içinde geçiyor. Toplantı, raporlar vesaire. Eve giderken eczaneye uğruyorum. İlaçlarımı alıyorum. Her şeyin yaşandığı odamdayım yine. Omzum çıplak. Bandajı sökmüşüm. Yara kırmızı beyaz. Acısının rengi yok henüz zihnimde. Aklıma dün gece an an geliyor. Sıcaklığı hissemediğim o şok anları canlanıyor. Önce soğuk gelen bir dokunuş.. aslında sıcaklığın bir ısırışı, sonra sızısı. Master’lık ruhunun aslında sadece acı çektiren değil, aslında kölesine köleliğini yaşama hakkı veren yeğane bir ruh olduğunu anlamıştım. Herkesin Efendi olamayacağını anlamıştım. Okuduğum birçok yazıda Efendi’nin kölesini koruması gerektiği yazarken ben sanal Efendiliğimle kölemi bir çırpıda harcamıştım.

Pansuman ilacımı açtım. Aklıma birden bakışları geldi. Sorularını sorarken kullandığı imalı uslubu. Ellerim kucağıma düşüverdi. Gücsüz dermansız gibi. Salaklaşmış hissediyordum. Sanki ruhuma morfin verilmiş gibiydi. Bugün hastaneden aldığım evrakları sağlık dosyama koymak için kalktım. Kremi sürememiştım bile. Sonra yaparım dedim. Evrakları yerleştirirken kartı düştü yere, eğilip aldım. Aramak istedim ama yapamadım. Ne diyecektim yani. “Kremi nasıl sürmeliyim?” “Canımın acısı geçmedi ne yapabilirim?” “Evet cevap veriyorum bir Efendim yok!” saçmalama dedim kendi kendime. Kahve yapmak için mutfağa gittim. Salona gittiğimde. Telefonda cevapsız bir çağrı gördüm. Bilmediğim bir numara idi. Bilgisayarımı açtım. Aradan beş dakika geçti. Bir mesaj geldi.

“Pansumanını yapmayı unutma!”

Cevap verip vermeyeceğime karar veremedim. Dayanamadım cevap yazdım.

“Henüz yapmadım.”

“Neden?”

“Vaktim olmadı.”

“Sağlığın bu kadar kıymetsiz mi? Canının yanması hoşuna mı gidiyor?”

“Kıymetsiz değil elbette ama bazen canımın yanması da güzel olabiliyormuş.”

“Tamam o zaman. Önce iyileş. Yarın bekliyorum sevgili hastam.”

Buna bir cevap yazmadan gidip pansumanımı yaptım. Uyumaya çalıştım. Döndüm durdum yatakta. Yarını hayal ettim. Ne derse ne derim diye düşündüm. Sonra git gide paranoyaklaştığımı düşünüp, uyumaya zorladım kendimi. Ne zaman uyudum bilmiyorum, telefonun sesiyle uyandım.

Ne giyeceğimi düşündüm yarım saat. Saçlarımı açtım. Sadece bir rimel sürdüm bir de parlaticı dudaklarım. Pansuman yapacak diye gömlek giydım. Bugün işe değil doktor randevuma gitmek için gidiyordum. Ofiste öğlene kadar hiçbir şeye veremedim kendimi. Randevuma bilerek geç kaldım. Bilerek.. tepkisini görmek istedim.

Randevu saatimde telefonuma mesajı geldi: “Geciktin!”

Hemşiresinin yanına gittim. Biraz işten konuştuk. “Hastası var çıksın sizi alalım” dedi.

"Olur" dedim, beklemeye başladım. Kapısının açıldığını fark ettim. Kalbim duracak gibiydi. Hemen yanımdaki broşürlere sarıldım sanki ilgileniyormuşum gibi. Hastasıyla vedalaştığının farkındaydım, onun bana baktığını hissediyordum. Yürümeye başladı bana doğru. Gelme diyordum içimden. Gelme.. Ayakkabılarının ayakkabılarımın ucunda bitişi ile korkumla yüzyüze geldim. Çaresiz başımı kaldırdım.

"Geç kaldın!" diye yineledi.
"Evet, işim uzadı."
"Evet uzun olacağı kesin"
"Anlamadım?"
"İçeri geçelim pansuman vakti."
"Tamam."

Hemen arka bölüme geçtik. Gece yaptığım pansumanı taktir etti.

- "Güzel yapmışsın. Demek ki öğrenmeye açık bir yapın var. Ama illaki söylenmesi mi lazım, yapman gerekenleri aklında tutamıyor musun? Yoksa sadece direktifleri mi uygularsın?" dedi.

- "Duruma göre değişir."
- "Durumunu ben belirlemek isterim."
- "...."
- "İnatçısın. Farkındayım. Canını acıtmak istiyorum. Efendin olmak."
- "Burası bir işyeri farkındasınız değil mi?"
- "Doktor olmam hayat tercihlerim olmadığını göstermiyor."
- "Elbette. Ama hastanız kalmayı tercih ederim. "

- "Hastamsın mesai süresince ya da sağlık olarak her konuda. Ama konu hayat görüşüm ise kölem olmalısın. Bunu istediğini görüyorum. Dün nefesin öyle diyordu."
- "Yanlış anlamışsınız o zaman."
- "Tamam o zaman bana Efendim olman fikrine sıcak bakmıyorum. İstemiyorum de. Sadece doktor-hasta olalım."
- "Konuyu kapatabilir miyiz?"
- "(Adımı söyledi gözlerimin içine bakarak, öyle sert ki daha önce kimse böyle haykırmamıştı adımı!) kölem misin? Değil misin?" "Cevap ver çabuk"

- "Korkuyorum tamam mı? Korkuyorum!! Lütfen acıtma canımı acıtma" diye ağlamaya başlıyorum.

Saçımdan çekiyor tatlı sert salya sümük suratıma bakıyor öylece.

- "Pansumanını yapıcım. İstirahat yazıyorum bugün için. Ofise bırakıyorsun. Buraya dönüyorsun ve kapının önünde vizitimin bitmesini bekliyorsun küçük şey."

- "Ama..."
- "Ama? Bir cümleye başlamak için ne kadar ön yargılı bir kelime bu. Sana hiç yakışmıyor küçük şey. Hadi şimdi iyileştirelim seni."

Pansuman bitiyor. Hiç konuşmuyor artık. Giyinmeme yardım etmiyor. Ne olduğunu anlamıyorum. Nasıl bir biçimsizlik anlamsızlık içindeyim anlayamıyorum. Ben de konuşmamaya eşlik ediyorum. Giyinip masasının başında duruyorum. Oturmuyorum masaya. Raporu imzalayıp bana uzatıyor. Yüzüme bile bakmadan. Masadan kalkmayacağını düşünüp kapıya gidiyorum ve kendi kapımı kendim açıyorum. Kapıyı kapattığımda, gözlerimi de kapatıyorum. Yürümeye başlıyorum. Lavaboya koşuyorum. Midem bulanıyor kasılmaktan. Kusmaya başlıyorum. Sinirim boşalmış halde ağlamaya başlıyorum. Dışarıdan birisi sesleniyor "İyi misiniz?" diye. "Hı hı." Demekle yetiniyorum. Kapı kapanınca kaldığım yerden ağlamam devam ediyorum.

Mesaj geliyor telefonuma: "Gecikme" diye.

Deli gibi ofise koşuyorum. Raporumu verip hastaneye dönüyorum. Beklemeye başlıyorum. Hiç kapiya çıkmıyor. Hep hastaları içeride karşılıyor. Yüzünü bile göremiyorum. Ne yaptığımı bilmeden 75 dakika kapısında bekliyorum. Yeni bir mesaj daha geliyor.

- "Otoparka git. Aracımı bul."

İyi bulayım da plakası ne? Bunu benim bulmamı bekliyor sanırım diye düşünüyorum. Otopark görevlisine gidip, doktorun aracını soramam ya açıkça? Hemşiresine gidip "Otoparktan anons geldi bu seninkinin aracı değil mi?" diyorum. Bana doktorun aracını söylüyor. Bingo diyip koşuyorum otoparka. Arıyorum aracı. Buluyorum da. Beklemeye başlıyorum.

Geldiğinde beni aracının başında buluyor. Hiçbir şey demiyor. Biniyor aracına.

- "Hadi bin!" diyor kapıyı açıp. "Her şeyi de söyletme" diyor.

- "Köleliğimden değil, kadınlığımdan bekledim. Kapıyı açmanız lazım fikrindeyim." diyorum.

Gülümsüyor. Konuşarak gidiyoruz. İşlerden bahsediyoruz. Komik şeylerden konuşuyoruz. Anlamıyorum sürekli değişen yapısını. Korkarak gidiyorum. Hem de deli gibi. An an susuyorum. Başıma nelerin gelebileceğini düşünerek. Sonra araç bir bahçeli eve yaklaşıyor. Denize biraz uzak ama ucundan kıyısından görebilen bahçeli bir ev. İki katlı ve verandası var. İçerisi dağ evi tarzında döşenmiş. Yerler tahta. Duvarlar tuğlalarla örülmüş. İkinci kata çıkan merdivenler düz ve geniş.

İçki hazırlıyor. Şöminenin sıcaklığı başkadır yakalım diyor. İçerisinin soğuğu hemencecik kırılıyor. Evinin güzelliğini dile getiriyorum. Az konuşup detaylara bakıyorum. Hala oturmamışım koltuğa. Dikkatini çekiyor.

" Otur" diyor.

"Nereye" diyorum.

"Bir yere.. oturuver." Sıcağa yakın bir seçiyorum. İçkimi getiriyor.

"Limon?" diyorum.

"Yanıma gel" diyor. Kalkmak için hamle yapıyorum.

"Dizlerinin üzerinde gelmeni istiyorum" diyor. Kala kalıyorum. Yapıp yapmamak arasında duraksıyorum. Hayır demeye öyle korkuyorum ki, başımı öne eğip dizlerimin üzerinde ilerlemeye başlıyorum.

- "Başını kaldır, gözlerime bakarak gel" diyor. Gözlerim ayna gibi parlıyor o an eminim. Ağlamamak için tutuyorum. Kollarım titriyor. Boğazımda kocaman düğüm. Kaçıp gidesim var ama koşamayacak kadar bitkinim.

Gözlerine bakarak yürüyorum. Çok yakın bir mesafedeyim ona duruyorum. Dizlerimin üzerinde yanında duruyorum. Konuşmaya başlıyor.

Beni tercih etmesinin bir dürtü olduğunu. Aslında mesleki olarak riskin farkında olduğunu. İş sebebiyle birkaç kez aynı ortamı paylaştığımızı, dikkatini çektiğimi, bu yönümün bir şekilde ortaya çıkmasının yaşanması gerekenleri sebebi olarak değerlendirdiğini, benim çok dik başlı olduğumu, böyle giderse canımın tahminimden çok yanabileceğini, eğitimim tamamladığında mükemmel ve onu hak eden bir köle olacağımı anlatıyor.

Anlamaya çalışıyorum ama bir türlü beceremiyorum. Birisi suratıma bir tokat indirmeli diye düşünürken. Düşüncem gerçek oluyor. Tokatın acısını bile hissetmeden hiçkırarak ağlamaya başlıyorum.

Ne kadar gururlusun, ne kadar fazla hem de. Ama alışacaksın. köle olmaya alışacaksın. ruhunun kadını olacaksın. Bunu sana ben öğreteceğim. Efendi'n öğretecek. Şimdi Efendi'ne itaat et..

İtaat mi? Nasıl edilir ki diye düşünüyorum.. Ne demem gerektiğini bilmediğimi anlıyor. - "İçinden gelen ne ise onu duymak istiyorum." diyor ..

"Evet içimde bişeyler var. Düünden beri hayatımın nasıl devam ettiğini dünyanım dönüş yönünü ayırt edemiyorum. Bunun sebebi Siz misiniz bunu da bilmiyorum. İtaat edebilir miyim? Edersem ki bu nasıl yapılır bilmiyorum? Çok hata yapacağım eminim. Canımın acıması değil ama Sizi sinirlendirmekten korkuyorum. Seni Siz yapan şey ne oldu bunu bulmak istiyorum. Bulmaya çabaladıkça kayboluyorum. Sadece köleliği yaşamak için köle olunmaz derken doktorumun kölesi olmak nasıl bir kader bunu anlayamıyorum." diyor.

"Buraya gel bakalım. Sakinleş biraz." diyip elleriyle saçlarını okşuyor.

Gözlerimi yumup yumuşaklığını hissetmeye çalışıyorum. O kadar merhametle dokunuyor ki; alışmamak mümkün değil. Tam gevşediğim anda hiddetle kavrayıp saçlarını geriye çekiyor. Gözlerim kocaman açılıyor. Gerilen boynumu ısırtıyor.

"Şimdi al limonunu ve içkini iç bakalım küçük şey." diyor ve limonu ağzıma tıkıştırıp beni yerime gönderiyor.

Bölüm 4: Bir kadeh tekila

Belki benden beklentilerini ilk kez bu denli dile getirdikten sonra aldığım ilk komutumu yerine getirmek için hareket ediyorum. Ellerimin ve dizlerim üzerinde yüzümü şömineye dönüyorum. Limon taze. Kokusu nefes aldıkça genzimde dolanıyor. Birkaç el ve diz hareketinden sonra sırtımda bir ağırlık hissediyorum. Afallayarak yere kapaklanıyorum. Ayağıyla sırtıma bastırıp yere yapıştırıyor beni. Canım çok acımıyor ama hareket edemiyorum. Şaşkınlıkla biraz debeleniyorum. Ağzımdakini çıkartmaya çabaladığımı görünce:

- "Yo yo yo.. Sakın deneme" diyor. Düşürmemek için çabalıyorum.

Sessizlik ve hareketsizlik hakim odaya. Sadece odunların çıtırtısı var. Susayıp susamadığımı soruyor. Kafamı evet dercesine sallıyorum. Bundan sonra yukarı aşağı evet demek benim için hayır deme şansım yok sanırım bunun için bir olur ezberletilmedi çünkü.

- "Tekila içmeyi seviyor demek?" diyor. başımı sallıyorum.

- "O zaman şunu demeliyim ki ağzının tadını biliyorsun. Ben de biliyorum. Tekila limonla içilmeli. Bir de tuz." diyor. başımı sallıyorum.

- "Ama ellerimi kullanmadan limonla iç içkini. Nasıl yapacağını biliyor musun?" bir cevap veremiyorum. Hayır demem lazım. Evet desem ne yapacağım bilmiyorum. Ben susuyorum, o da susuyor. Sükût bazen yanlış bir seçim olabiliyor köle için özellikle.

Ne olduğunu bilmediğim bir ses duydum. Yere temas eden başım hafif yerden kalktı. İçki mi içmem gerektiği, ikramı geri çevirmemin kabalık olduğu söyleniyordu. Ben ise dinliyordum. Zeki olduğumu sanırdım ama beynim beni yolda bırakmıştı. Sıfırlanmış gibiydim. Düşünemiyordum da. Bana yardım edeceğini söylüyordu ara ara. Genelde aşağılardı Efendiler öyle biliyordum ama henüz böyle bir söz sarf edilmemişti bana. Bir tercih diye düşündüm. Tarz meselesiydi ya da tercih. O anda düşünmem gereken farklı şeyler vardı ama ben neleri düşünüyordum.

"Senden bir şey istendiğinde yapmalısın. Ha bilmeye bilirsin, o zaman öğretileni algılamalı

ve bir daha istendiğinde eksiksiz yapmalısın. Olacak zamanla olacak.”dedi.

sustu.. çok uzun soluklu bir susuştu. Artık yerde hareketsiz yatmaktan buz kesmiştim. Hafif bir titreme almıştı. Korkuyordum. Başıma ne geleceğini bilmeden. Sırtımda ayakkabısını hissettiğim “Efendi’min”, yerdeki kölesiyim. Öyle miyim? Öyle mi? Diye düşünürken; acı bir çığlık attım.

Sırtımda acısını hissettin sıfatını koyamadığının. Ardı artına inen kemeri sırtımda yankılanıyordu. Artık boğazım acımaya başladı, acıdan dişlerim limona geçmişti. Ağzımdan yanaklarımdan boyuma akıyordu. Başımı acıyla yere koydukça tekrar başladığı noktaya dönüyorlardı. Ben acıyla kıvranıp bağırdıkça, ağladıkça şiddeti artan bir tarzda devam ediyordu. Dayanamayacağımı söylediğimde duracağını söylediği halde, demiyordum. Bu daha da pahalıya mâl oluyordu.

“Lütfeeenn!!! Lütfen!!”dediğimde her şey durdu. Ağzımda parçalanmış bir limonla bağırtılar içinde ağlıyorum. O ise çok sakın .. geçip yerine oturuyor. Sigarasını yakıp bana bakıyor. Durduramıyorum ağlamamı. Çenem atmaya başlıyor kasılmam azaldıkça. Dişlerimden kontrol edilemez sesler çıkıyor. Durdurmaya çabaladığımı fark ediyor. Yapmamamı emrediyor. Gevşememi söylüyor. Kaslarım atıyor istemsiz şekilde yerde bir leş gibi yatarken.

Yerinden kalkıyor. İrkiliyorum. Bu defa nerde hata yaptım diyorum, nerede? Nefes alışım hızlanıyor. Kuş gibiyim.

-“Susadın mı?”diyor. başımı sallıyorum.

-“Sesini duyur!”diye emrediyor.

-“Evet susadım”diyorum.

-“Efendi sözüne takıntım yok. Ama senden duymak güzel olacak küçük şey”

-“...”

-“Bak tekilan seni bekliyor. Hazır limon var sıkılmış. Üstünde gözyaşların tuz niyetine. İçmemen haksızlık olur. Hem ev sahibi olarak alınabilirim bu duruma.”diyor. Birkaç adım atıp yerdeki tekila bardağıyla yanıma dönüyor.

-“Nasıldı? Önce tuz, tekila,limon.. Güzel üçlü..Zevkine hayran kaldım doğrusu. Hadi iç bakalım sevgili misafirim.”diyor.

Yerdeki limonu yalamaya başlıyorum. Kafi geldiğine inandığında:“Şimdi tekilanı iç bakalım..”diyip küçük kadehten ince ince dökmeye başlıyor içkiyi. Havada yakalamaya çalışıyorum . kimisi ağzımın tam içinde, bazıları da yüzü gelip süzülüyor.

-“Aferin sana. Afiyet olsun. Ama bak yerdekilere yazık ziyan etmeyelim. Onların suçu ne?”diyor. ben de kalanları temizliyorum. Olduğu yerde çömelerek saçlarımı okşuyor, tabağındaki mamasını yiyen bir köpeği seven şefkatli Sahip gibi..

yerdekilerde bittiğinde üst kata çıkıyoruz. “Bir duş al dinlen, yoruldun, uyu!”diyor. duşa giriyorum. 5 dakika sonra banyonun kapısı açılıyor. Havlu getirmiş kurulanmam için. İrkilmeme sebep yokmuş. Kapıyı aralık bırakıp çıkıyor. İçimden derin bir nefes çekiyorum. Sesleniyor o anda bana:

-“Hatırlata raporunu uzatalım! İhtiyacın olacak istirahat!”

Bölüm 5: Mahzen

Huzurla geçecek bir gece için aklımdan geçen bütün umutlarım bir anda kayboldu. Vucudumu sabunluyordum. Yine seslendi:

-“Sıcak suyu bitmek üzere haberin olsun!” demesiyle su değil buz taneleri yağmaya

başlıyor üzerime. Titreyerek çıkıyorum. Üstüm yarı sabunlu, yarım temiz çıkıyorum. Getirdikleri havlu ile kurulaniyorum. Havlunun yanına konmuş bir not görüyorum.

“Konuş demeden sesini duymak istemiyorum. Odanı bul. Orada bir giysi var senin için.”

Ne demekti şimdi bu. Neden konuşmuyoruz? Sebep neydi şimdi? Ne için eğitiliyorum? Saçmalık olduğunu düşünmeye başladım bazı şeylerin ama şu kapıdan çıkacak küçücük bir cesaret parçası yoktu bedenimde. Havluyu sardım bedenime ve çıktı banyodan. Yavaşça kapıları açmaya başladım.

Çalışma odası.

Küçük bir sığınak.

Fotografları tab etmek için bir stüdyo.

Yatak odası ama benim için değil gibi kendisinin olabilir.

Kapalı bir kapı? (Neden diye düşünüyorum)

Hah buldum bu benim odam. Pespembe etrafında tüllerin sarktığı bir yer. Yerden kocaman bir puf. Sanırım kuş tüyü bir şey. Tavandan sarkan bir zincire asılmış bir elbise askısı.

Askıda incecik bir beyaz bir tül elbise. Üzerime geçiriyorum. Oda boş ama sımsıcak içim.

Kapı açılıyor. Bulduğum için tebrik ediyor. Su aklımı başıma getirmiş. Akıllanıyormuşum.

Öyle diyorlar.

Ben sadece gözlerine bakıyorum. Ses çıkartmadan. Çıplak ve hafif nemli ayaklarım tahta üzerinde tenimin sesini ve izini bırakarak ilerliyor. “Kokun” diyor. “Kokun güzel bir tercih. Hep yakından koklamak istemiştin. Efendi ruhu güçlü diye takıntıları arzuları olmayan değildir.” diyor. sırtı bana dönük ya görmez diye gülümsüyorum.

“Amaaa.. Bizde öyle bir güdü ve his vardır ki aitliğimize ne zaman dur dememiz gerektiğini biliriz, bilmem anladın mı?”.. başımı sallıyorum.

Merdivenlerden iniyoruz. Yemek yiyelim diyor. Seviniyorum. Mutfağa giriyoruz. Tek kişilik bir servis hazırlanmış. Tabakta makarna, yanında güzel kırmızı bir kadeh şarap. Kaliteli ve yıllanmış bir şişe. Kokusu buruk buruk.. içmek için sabırsızlanıyorum. Masaya oturuyor. Kafam sabit gözlerimle etrafı süzüyorum, benim tabağım nerde diye. Masanın altında olmalı diyorum. Hep öyle olur diye biliyorum. Evcil bir hayvan gibi mama kasemden yemeliyim diye düşünüyorum. Gururum inciniyor. Yapmaktan utanırım diye düşünüyorum. “Sen duştasın yemeğin soğumasın dedim. O yüzden süzmedim makarnanı. Tencerenin içinde. Bu arada süzgeci kırmışım hay aksi. Evde başka çatal kaşıktayla yok. Sana zahmet olacak ama ellerinle içinde alabilirsin diye düşündüm. Senin için düşündüm umarım kızmamışsındır küçük şey” diyor.

Spagetti makarna, sıcak su içinde ve ben elimle alıp yiyeceğim. Bunu benden bekliyordu. Yemesem diye düşündüm. Bir daha ne zaman yemek yiyeceğim belli değil. Belki yemeği red ettiğim içinde ceza alabilirdim. Ocağın başına gidiyorum. Tencerenin üzerine elimi yaşıtırıyorum. Suyun sıcaklığını tahmin etmeye çalışıyorum. Yavaş yavaş yaklaşıyorum ama buhar elimi haşlıyor. Aniden çekiyorum. Gülümsüyor. Birden sokup almaya kara veriyorum. Tencerenin kapağını elime alıyorum. Sağ elimi tencerenin içine deli gibi sokup alabildiğimi avuçlayıp kapağa fırlatıyorum. Ellerim kasık ve titrek. Sıcaktan kavruluyor. Kapağı sarsmadan tezgaha koyup yaşlara boğuluyorum. Sessimi çıkaramıyorum. Sol elimle sağ elimi alttan tutup ağar ağar dizlerimin üzerine çöküyorum. İleri geri sallanmaya başlıyorum acıdan. Pespembe kesiliyor elim bileğime kadar.

Dudaklarım acıdan kasılmış. Yaşlar boncuk boncuk akıyor. Yere dik ve sertçe düşüyorlar. Kalkıp sandalyesinden yanıma geliyor.

–“Küçük şey ah küçük şey. Sen hep böyle acele mi edeceksin? Ver bakalım elimi Efendi’ne” uzatıyorum.

Elinde bir sprey yanık tenime püskürtüyor. Derin bir serinlik oluyor. İyi olup olmadığımı soruyor. Beyaz tenimde bu pembelik çok hoş duruyormuş. Beni orada bırakıp gitti. Alkol

getirip koluma dökmeye devam etti. Acım kesildi bir anda. Ama derim kabarmaya başlamıştı. Bunu sanırım durduramayacaktık.

-“Haz alıyorsun sanırım”

-“Biraz bilgisizsin ama seviyorum bu yanını.”

-“Hoşuma gidiyor saflığın.”ben sadece sessizce ağlıyorum. Isırdığım dudaklarım kabarmış epeyce. Elleriyle sıkıştırıp yanaklarımı bir gözlerime bir dudaklarıma bakıyor. Gözlerim ağlamaktan yanıyor. Solgun görüldüğüme kanaat getiriyor. Elimden tutup kaldırıyor. Bir sağlam o anda sol elim kalmış, o da O’nun avucunun içindeydi. Yürüyoruz. Alt kata götürüyor beni. Çok soğuk bir oda. Dışarı verdiğim nefes bile buhar olup çıkıyor ağızmdan. Karanlıklaşıyor ilerledikçe ortam. Işığı yakıyor. Gözlerim yavaş yavaş objeleri seçmeye başlıyor.

Uzun bir masa, masanın uçlarında sırt kısımları upuzun iki sandalye bulunuyordu. Duvarlara montelenmiş ince çubuklar.. çubuklara dizilmiş mumlar, sayısını tahmin edemeyeceğim kadar çoklardı. Etrafı süzmeme izin vardı. Buna kızdığını sanmıyorum. Beğenip, beğenmediğimi soruyor. Başımı sallıyorum. Mutluluk duyduğunu belirtiyor.

“Oturmaz mısın?”diyip sandalyeyi gösteriyor. Oturuyorum...

eğiliyor. Ellerimi ayak bileklerimde hissediyorum. Zincirleniyordum. Tepki gösterince, hayır der gibi, sert bir şaplak geliyor bacağıma. Daha hafif bir tepki veriyorum ama biliyorum ki bir anlamı olmayacak. Artık ayaklarım oturduğum bir kral tahtı görünümümlü koltuğun bir parçası halinde. Bir çıra tutuşturuyor ve lambayı söndürüyor. Sırıklara eriyerek yapışan mumları tek tek büyük bir sabırla yakmaya başlıyor. Başıma gelecekleri anlar gibiyim.

Etraf kutsal mekan gibi aydınlık ve etkileyici. Gömme dolap açılınca fark ediliyor. İçinde daha önce sadece internette resimlerini gördüğüm aksesuarlar var. Kırbaçtan, değneğe, gag, ip vb. nasıl bir adamdı bu? Sağ çıkacağımdan artık umudum yoktu. Ciddi anlamda endişeleniyorum gitgide.

Elinde gag ile yaklaşıyor. Metal bir top ağızımın içinde. Soğuk içime iyice işliyor. Ağızmda salyam biriktikçe metal tadı yayılmaya başlıyor. İçimdeki kor ateş topuda sarıp sarmalıyor. Yere basan ayaklarımı parmaklarımın ucuna getirip tabanlarını yukarıya gelecek pozisyona getiriyor. Masanın üzerindeki zincir bana yaklaşıyor. Bileklerimden halkalar geçirilip sıkıştırılıyor. Su toplayan koluma biraz torpil geçiliyor, sol bileğim kadar sıkılmıyor. Hep böyle olacak sanırken bu umudumda kursağımda kalıyor. Aşağıya inen o zincir yukarıya çıkıyor şimdi. Korkuyla, acıyla inlemeye başlıyorum.

-“şşşşş.”diyor. Katılmaya başlıyorum korkudan. Şefkatle yaklaşıyor. Korkmamamı söylüyor. Omuzlarıma öpücük konduruyor. Titriyorum. Durmaksızın titriyorum. Bu halimden haz alıyor. Biliyorum. Dokunmaya başlıyor vücuduma. Nefes alışım derinleşiyor. Tül üstünden dokunuşları var şimdi acının üstünde bir hazla ruhumu saran. Tam alışmaya başlamışken kesiliyor dokunuşları. Dolaba yürüyor. En yakınındaki mumu eline alıp içini aydınlatıyor. Birkaç seçenek arasında kararını veriyor. Yaklaşıyor yanıma. Arkama geçiyor. Tavana asılmış durumdayım. Onu göremiyorum. İtiraf ediyorum ki çok korkuyorum. Ne yapacağını bilememekten çok korkuyorum. Ensemde nefesini hissediyorum. Kokumu çekiyor içine. Gözlerimi yumuyorum o ânın tadını çıkartıyorum. Sessiz etraf. Biz susuyoruz. Sadece nefeslerimizin sesi var. Birden odada çılgınlık yankılanıyor. Acım ayaklarımdan beliriyor. Elindeki mumun eriyen ne kadar her bir damlasını ayağıma boşaltışının acısının sesi yankılanıyor mahzende. Mumu masanın ortasına, sana acıyı tattıran bu dercesine yerleştiriyor. Şişmiş gözlerimden hafif bir nefretle muma bakıyorum. Onun yüzüne bakmaya cesaretim bile yok.

Zinciri biraz aşağıya indiriyor. Yaklaşıp ayaklarımı sandalyeye sabitleyen zincirleri çözüyor. Ağır sandalyeyi yavaşça çekiyor. Geriye kıvrılan ayaklarım tutulmuş, sol ayağımda tabanında soğumuş mumlar bastıkça üstüne eziliyorlar. Arkamdan yaklaşıyor. Sıcaklığını hissediyorum tül elbiseden. Gevşeyen zincirlerle belim hafif yay şeklini almış halde bana

biçilen her şeye razı bekliyorum. Masaya doğru itilip yüzüm yapıştırılıyor. Belim kırılacak sanki. Gerginliğimin şiddetini bilemiyorum. Hangi acım bir diğerini bastırır halde bunu ayırt edemiyorum. Fark ediyorum ki artık sağlıklı düşünmüyorum. Kıpırdamamam söyleniyor. Yüzüm masaya sürterek onaylıyorum.

İtaatinin acı kırbacı sırtımda şahlanıyor. Hep istediğim bu değil miydi? İnsanlığımdan çıkmış bir şekilde bağırma ötesi bir ses çıkıyor. Bağırırken, inledikçe Efendimin kırbacı bedenimle birlikte ruhuma da geliyor. Artık arsızlaşıyorum acının acısını hissedemiyorum. Sesim çıkmaz hale gelmeye başlıyor. Duruyoruz.

Kırbacını mumun yanına fırlatıyor. Hala arkamda olmalı. Beni seyrediyor. Hafif vücut kasılmaları var. Susuyoruz. Ne kadar sürüyor bu sessizlik bilmiyorum.

Ellerini hissediyorum. Sırtıma dokunuyor. Paramparça ettiği tenime dokunuyor. Kasıklarımı hissediyorum kalçalarımın. Tepki vermeli miyim? Vermiyorum. Sanırım bu daha da hoşuna gidiyor. Elleri ile göğüslerime dokunmaya çalışıyor. Hafif masadan havalandırıyor bedenimi. Defterin bir sayfası gibi sağa sola çeviriyor beni. Nasıl isterse öyle şeklim. İsterse yazıyor, isterse siliyor. Bir gün canı sıkılıp koparıp atabilirdi de bir sayfa gibi. Çöpe fırlatılmış eskimiş bir sayfada olabilirdim. Bu gerçeğin altında eziliyorum.

Elleri bütün bedenimi tarıyor. Kalçalarımın ağır şaplaqlar inmeye başlıyor. İndikçe acıyor, kasılıyorum. Biber sürülmüş bir dudak gibi yanıyorlar. Tül geceliğim sıyrılıyor usulca. Kalçalarımın üstünde bir dekor gibi duruyor. O şeklimle izleniyorum bir süre yine sükût içerisinde.

Uzunca bir süredir beklenen emir geliyor: "Konuş. Sesini duymak istiyorum."

-"Efendim. Lütfen. Lütfen.."

Şapşal bir köle için asla hak etmediği bir ödül veriliyor. Bunu hayatımın hiçbir anında yaşamadığıma eminim. Varolmak bu diye düşünüyorum. Acıyı veren, umutsuzluğu veren, koruyan, mutluluğu veren ve hazzın en büyüğünü yaşatan aynı kişi olabilir mi? Olabiliyormuş diye düşünüyorum. O gece dört saatlik bir uykuyu hak ediyorum pembe odada. Evet o puf kuş tüyünden yapılmış bunu öğreniyorum.

Sabah erkenden evime bırakılıyor. Yaralarımın evde pansuman uygulanıyor. Raporumu uzatacağını ekleyerek, dudağıma küçük bir öpücük kondurup hastaneye gidiyor. Yatmak için odama gidiyorum, yatağın kenarına oturuyorum. Başımı kaldırıp gardrobun aynasından kendime bakıyorum. "Ne yaptım ben" diyorum.

"Şimdi doktorum benim Efendi'm mi?"

Bölüm 6: Gizli Toplatıda Bir Zümrüt-ü Anka Kuşu

15 gün sonra...

Uzun zaman geçmişti aradan. Aramasını bekledim aramadı. Sağlığımı sormak için bile aramamıştı. Sadece anlık bir yaşanmışlık olduğunu düşünüp büyük bir pişmanlık içerisinde girmiştim bile. Kendime kendi cezamı yine kendim biçmiştim. İlaçları kullanmadım. Acımın geçtiğine karar vermiştim.

İş hayatı olanca hızıyla devam ediyordu. Bdsim hakkındaki bilgilerimi gözden geçirmeliydim. Zaten ne biliyordum ki; hiçbir şey. Bunu acımasız bir şekilde zaten öğrenmiştim. Bunun bir daha yapılmasına izin vermemeye karar verdim. Boşta kaldığım her an onu düşünüyordum. Neydi şimdi bu? Bir Efendi böyle düşünülür müydü? Yoksa bu farklı bir histi ama ben ne olduğunu anlayamamış olabilirdim? Birbirinden karışık düşünceler geçer olmuştu. Hiçbiri de bir anlam taşııyordu.

Benim için çok önemli olan bir toplantıda sunum yapacaktım. Bütün aklımı bu işe verdim. Her şey mükemmeldi. Son kez üstümü başımı düzeltip toplantı odasına girdim. Gelen kişilerle göz kontağı çok önemlidir. Salondaki bütün dinleyicileri bir arada tutmak bazen zor olabiliyor. Bazıları vardır ki, sizi zor durumda bırakmaktan zevk alır. Bazen toplantıya katılacak dinleyicilerin listeleri gelirdi toplantıdan önce. O zaman hep kontrol ederdim listeyi, önceden tanıdığım ve problem yaşadığım biri var mıdır diye? Bu seferde aynısını yaptım. Bir aksilik görünmüyordu..

Sunum oldukça akıcı başladı. Her zaman ki gibi klasik bir sunumun dışında gülümseyebileceğimiz slaytlar ara ara ekrana geliyordu. Sırf konuşan bensem bundan zevk almıyorum. Bence katılanlarda fikir beyan etmelidir. Geçiş anlarında sormak istedikleri var mıdır? diye yoklarım. Yine aynısını yaptım. Bir dinleyicimiz soru sordu, sanırım tatmin edici bir yanıt almıştı, sorusuna devam etmedi. Farklı bir konuya geçmek üzereydim ki:

–“Peki ... Hanım! Eğer hasta bu konuda karşıt bir fikirle size gelirse usul ne olmalıdır?” diye söz aldı. Cevap vermek için sese yöneldiğimde O’nu gördüm. Soruyu o sormuştu.

Kollarını birbirine bağlamış ve bir eli şakağında, beni düşürdüğü durumu kendince değerlendiriyor ve o şaşal halimi sonuna kadar zevkini çıkarırcasına izliyordu. Bu tarz durumlarda sakinimdir hele konu işim ise. Bu ani karşılaşmaya rağmen, serinkanlı durdum. Sorusunu cevapladım. Gülümsemeye çabalıyordum ama içimi bir buz kütlesi kaplamıştı. Kanımın donduğunu hissediyordum. Yürü, gül, ellerini kullan gibi otomatik talimatlar vererek kendime durumu normalmişim gibi atlatmaya çabalıyordum.

Sonunda sunum bitti. Grup dağıldı. Dik duran omuzlarım aşağıya düştü. Toparlamak için notebookumun yanına ilerledim. Dizlerimin üzerine çöktüm. Kablolarını sökmeye başladım. Kendi kendime kısık sesimle söylenmeye başladım. Kızıyordum kendime, biraz da kaderime.

–“Ne işi var? Ne işin var burada? Ne yaptım kendi kendime? Salağım ben ,salak! Ağlıyorsun, ağlama!! Sus salak şey,sus!!” yaşlarımı silerek toparlanmamı tamamlıyorum. Kalkmak için hamle yaptığımda omzumdan itiliyorum yere. Arkamı dönüp bakmıyorum bile kim olduğunu biliyorum bana.

–“Aramadın beni inan çok taktir ettim. Farkındayım kölelik nedir haberin yok ama bu ruh var sende. Olmasa arkana döner kimim diye. Lakin yapmadın. Çok gururlusun değil mi? Ama her şeyin bir sonu var küçük şey. Gururun bedeninin acımasına neden olmaktan başka bir işe yaramayacaktır emin ol! Ruhunun acımasına hiç sözüm yok. Onu sonuna kadar harap edebilirsin. Etmelisinde. Sizin gibiler ait olduklarında ruhlarını adarlar, adamlılar da. Bundan zevk alıyorsunuz. Bizlerde sizlerin bize adanmışlıklarınızı yönetmekten. Bu bir kısır döngü. Bizim gibilerin hayatında birbirini bu denli tamamlayan başka bir durum yoktur. İşte bu yüzden senin adanmaya hazır ruhunu seviyorum. Bu saf halini. Şimdi toparlan ve eve git. İki saat sonra seni almaya geleceğim. Kapıda bekle beni.” dedi ve toplantı odasını terk etti.

Tepkisiz bir süre durdum. Sonra geç kalmamalıyım diyerek, koşarak hastaneden ayrıldım. Bir taksi çevirdim. Eve giderken sabit camdan dışarı baktım. Hiçbir şey düşünmeden. Mesaj göndermiş. Mesaja bakıyorum. “Bir gece elbisesi giy” yazmış. Arabaya bindiğimden beri ilk kez düşünmeye başlıyorum: “Ne giyinsem?” diye. taksiden iner inmez koşarak giriyorum apartmana. Merdivenleri hızlıca çıkıyorum. Kapıyı kapatıp, sırtımı dayıyorum. Göğüs kafesim deli gibi inip şişiyor. Üstümü başımı kapı önünde çıkartmaya başlıyorum. Giyeceğim elbiseyi yatağa fırlatıp, duşa giriyorum. Kurulanıyorum. Yaralarımı fondoten ile kapatmaya çalışıyorum sonra bundan vazgeçip siliyorum ıslak mendille. Övünç olarak görüyorum bir an. Komutana takılmış şeref madalyası gibi.

Elbisemi giymeden makyajımı tamamlıyorum. Dudaklarıma şeffaf bir parlatici sürüyorum.

Pembe bir allık ve rimel. Sadece olmam gerektiğini düşünüyorum. Önce saçlarımı çubuklarla tepeme topluyorum. Vazgeçiyorum. İddialı olan tek yanımda saçlarım olması gerektiğine karar veriyorum. Açıyorum kızıl saçlarımı. Elbisemi giyiyorum. Zümrüt yeşili.. kadife.. yürüdükçe belli olan baldırıma kadar uzanan derin bir yırtmacı bulunuyor. Göğüslerimin görünmediği elbisemin tek bariz açıklıktaki yeri sırtı. Beyaz tenime yakıştığını düşünüp aynada gülümsüyorum. Havaya parfümümü sıkıp zerreciklerinin tenime değişini hissetmeye çalışıyorum gözlerim kapalı. Lame ayakkabılarımı giyinmeye başlıyorum. Küçük el çantama dudak parlatıcımı ve küpelerimi koyuyorum. Saat çok yaklaşmış. Aşağıya inmeliydim artık!

Kapıyı açarken derin bir nefes çekiyorum. Zaman kazanmak için kapıyı kilitlerken yavaş davranıyorum. Merdivenlerden inmek zor geliyor o ân. Beş dakika var ama ben erken inmem gerektiğini düşünüyorum. Saat 19:00 oldu. Henüz gelmemiş. Güzel diye geçiriyorum aklımdan. Hava soğuk. Pişman oluyorum şal aldığım için. Kürküm daha hoş olabilirdi? Saat 19:30 oluyor gelen yok. Yukarı çıkıp kürkümü alma fikri gitgide ağır basıyor. 19:45 durum aynı. Artık dayanamayıp yukarı koşarak çıkıyorum. Aşağıya inmem üç dakikadan fazla zaman almıyor. Aşağıya indiğimde apartman kapısının önünde buluyorum O'nu. Diyecek bir söz var mı bilmiyorum? Bu haksızlık diyorum içimden. Hiçbir şey demiyor. Ummadığım bir şekilde elimden tutuyor. Tatlı sert sürükleyip götürüyor arabaya. Kapıyı açıyor. Biniyorum. Başım önümde. Nasıl bir şans bu benimki diyorum. Nasıl? Yerine geçerken camdan bana baktığını hissediyorum, bakışları üzerimde. Ama kızgın mı? değil mi?anlayamıyorum.

Nereye gideceğimizi bilmiyorum. Bu aksilikten sonra hiç soramazdım. Konuşmuyoruz. Bana küçük bir hediyesi olduğunu söylüyor. Teşekkürlerimi sunuyorum. Detay vermiyor, ben de sormuyorum. Ne yapacağımı bilememek sinirlerimi bozuyor. Her köle mi böyledir? Yoksa ben mi böyle salağım? İşte bunu bile bilmiyorum. Oldukça virajlı bir yolda ilerliyoruz. Bir bahçe kapısının açılmasıyla vale bizi karşılıyor. Elinde bir kutu ile arabadan iniyor ve kapımı açıp elimi tutuyor. Vale aracı götürdüğünde büyük bahçede ikimiz kalıyoruz.

-“Yaraların! Gizlememişsin onları.”

-“....”(başımınla onay veriyorum)

-“Konuşabilirsin.. Ayrıca oldukça güzel görünüyorsun. Beklerken yaptıklarınla ilgili daha sonra konuşmamız lazım. Şu an uygun bir an değil. Hediye merak etmiyor musun?”

-“Elbette merak ediyorum. Ayrıca teşekkür ederim düşündüğünüz için.”

-“Bana ait olduğunu unutmamanı sağlayacak bir şey olsun istedim. Hepsi bu. Biraz safsın ya!”

-“Haklısınız.”

Hediye paketini uzatıyor, açmamı bekliyor. Kırmızı güzel bir deri kutu. İçinden bir bilezik çıkıyor. Kelepçeyi andıran, modernize edilmiş sarı renkli kalın bir bilezik. Takmamı istiyor. Takıyorum bileğime. Kapanışı tıpkı bir kelepçe gibi. Tutsaklığımı ve bağlılığımı her an anımsatan bir yapısı var. Aynen beklendiği gibi. İlerliyoruz bahçede. Hava soğuk ama mevsimine göre bakımlı bir bahçe burası. Küçük kandillerle yol aydınlatılmış. Biraz ileride kırmızı bir halı görünüyor. Halının belirışı ile Efendim benden birkaç adım önde yürümeye başlıyor. Durumu anlıyorum. Sakin şekilde takip ediyorum. Ummadığım kadar garip bir kabulleniş içinde, hatta içinde bulunduğum durumdan gurur duymaya başlayarak sürece ayak uydurmaya çalıştığımı fark ediyorum. Okumayı öğrenmek gibi bir şey. Şimdi alfabe öğretiliyor bana. Hecelere geçmek için sabırsızlanıyorum.

Halı bitiyor. Metrelerce genişlikte merdivenler çıkıyor karşımıza. Sayıyorum. Yirmidört basamak.

-“Kaç basamak çıktık?”diyor.

-“Yirmidört.” Gülümsüyor.

Kapıyı elleri beyaz eldivenli bir uşak açıyor. İsmiyle karşılıyor O'nu. "Kölesi Hanımefendi'de onur verdiler." diyor. Başıyla hafif bir selam veriyorum. Şalımı alıyor omuzlarımdan. Elimdeki hediye kutumu almak istiyor. Boş kutu vermem doğrumu gibilerinde gözlerinden onay bekliyorum. Onay geliyor. Yürüyoruz granit yolda. Yerler bembeyaz. Ayakkabımdan ilginç sesler çıkıyor yürüdükçe. O bir eli cebinde bütün soyluluğuyla yürüyor.

- "İtaatkar bir kölenin bir Efendi'si vardır. Biliyorsun değil mi?

- "Evet. Biliyorum." diyorum.

davetin verildiği odaya giriyoruz. Ben yine biraz arkasında giriyorum içeriye. Klasik müzik çalıyor. Bir kemancı ve piyanist. Kasılmış halim biraz olsun geçiyor. Birkaç kişi ile selamlaşıyor girer girmez. Garip bir hal ve tavır içindeler. Normal değiller sanki. Farklı bir zümrenin farklı ortamındayım. Çaktırmadan duruma alışma çabasıındayım. Bizi karşılayan uşak biraz sonra yanıma gelip: "Sizi şöyle alayım Efendi'nin Kıymetlisi" diyor.

Şaşkın yüzüm dikkatini çekiyor. Acaba daha önce kaç kadınla buraya geldi. Bu cümle kaç kadın için daha söylendi diyorum. Duymaktan zevk aldığım o cümle içimi acıtıyor. Yürürken bilmediğim bir yere aklıma küpelerim geliyor. Çantamı hafif aralayıp damla şeklindeki zümrüt küpelerimi acele ile kulaklarıma geçiriyorum. İlerden müzik sesi geliyor. Yolculuk sesin geldiği kapıda sonlanıyor. İçeri girebileceğim söylenip, yalnız başıma bırakılıyorum.

Kapıyı açıyorum. İçeride onlarca kadın var. Benim gibi süslenmiş ve oldukça alımlı görünen kadınlar. Hepsinin köle olduğunu öğreniyorum birkaç dakika sonra. İçeceklerin yanına gidiyorum. Bir kadeh kırmızı şarap istiyorum. Nereye oturabileceğimi kestirmeye başlıyorum. Ürkek bakışlı bir kız gözüme çarpıyor. Hemen yanına gidiyorum ve kendimi tanıtıyorum. İsmi söyleyiyor. Leyla.. konuşmaya başlıyoruz. Anlıyorum ki ilk deneyim her köle için zor başlıyor ve yaptığı hiçbir şeyden emin olmadan hareket ediyor. Biraz olsun içim rahatlıyor. Safım ama salak değilmişim diye. Özel hayatımızdan bahsetmeye başlıyoruz. Fark etmeden gülüşmeye başlamışız bile. Gören kırk yıllık köle sanabilir, o denli ortamda diğerleri gibi olmuşuz. Tedirginliklerimizi paylaşıyoruz. İkimizde olduğumuz yerin neresi olduğunu bilmeden ve ilerleyen saatlerde neler olacağını bilmediğimizden bahsedip, kendimizce senaryolarımızı paylaşmaya başlıyoruz. Aradan ne kadar zaman geçtiğini anlamıyoruz ama zaman su gibi akmaya başlıyor. Bileziğimi soruyor. Nereden aldığımı. Anlatıyorum. Hediye edişini. Şanslı olduğumu, Efendisi'nin ona böyle bir değer vermediğini söylüyor. Onun için üzülüyorum, kendi adıma sevinirken. Düşünüyorum anlattıklarının başıma geldiğini, kaldıramazdım diye düşünüyorum.

Uşak kapıyı açıyor tamda sohbetin ortasında. Elimizdeki kadehleri yere bırakıp, geldiğimiz yoldan ilk geldiğimizden daha geniş bir salona gidiyoruz. Üst kata çıkıyoruz o salona gitmek için. Büyük bir yemek masası. Ortası boş bir kare masa. Bir de bizim kullanacağımız bir açık büfe alan. Yine Leyla ile birlikteyiz. Yemek güzel geçmekte sayesinde. Ama hala neden oradayız, çözmüş değilim. Yemek boyunca ayakta bekliyoruz. Ayakkabım yavaş yavaş sıkılaşmaya başlıyor içkinin etkisiyle. Küçük bir bakışla yeteri kadar içtiğim belli ediliyor. Kadehimi hemen bırakıyorum.

Elimi kelepçeme götürüyorum. Dokununca soğukluğuna O'nun ilk dokunuşu geliyor aklıma. Gözlerimi kapatıyorum özlemiyle. Açtığımda göz göze geliyoruz. Artık kendisi için hissettiklerimi fark etmesi hoşuma gidiyor. Zaaflarımın sonuna kadar sömürülmesi farklı bir zevk verir hale geliyor. Lavaboya gitmem gerekiyor ama gidebilir miyim bilmiyorum. Soruyorum. Gidebiliyormuşum. Bu Efendilerin bir araya gelmek için düzenledikleri aylık toplantılardan biriymiş. Zevk için düzenlenen genel gecelerde ise mümkünse olma diye ek bilgi veriyorlar. Biraz tırsıyorum. Gidişim belli olmasın diye oldukça yavaş ve ayakkabımın uçlarına basarak salonu terk ediyorum. Hizmetçilerden birisi bana eşlik ediyor yolda. Beni kapıda beklediğini ekliyor. Sanki kaçacağım. Neden beklesin ki beni, anlam veremiyorum. Dudak parlatıcımı tazeliyorum. Saçımı düzeltiyorum. Son olarak şöyle bakmak için dönüyorum kendi etrafımda. Kapı açılıyor birden. Duruyorum aniden. Kapıdan içeriye içimi

titreten giriveriyor.

- “Ne yapıyorsun?”
- “Nasıl göründüğüme.”
- “Nasıl göründüğünü mü görmek istiyordun? Hepsi bu muydu?”
- “Evet hepsi buydu.”
- “Söyleseydin bende gösterebilirdim sana.”
- “....”(ses çıkartmıyorum)
- “Nasıl olduğunu merak etmiyor musun?”
- “Bilmem.”
- “Ben biliyorum ama..”

Yaklaşıyor. Aynadan bakıyor gözlerime. Güzel göründüğümü, güzel koktuğumu, herkesin beni sorduğunu, bundan mutluluk duyduğunu, tam anlamıyla seçimi olmasam da bir şekilde karşılaştığımızda aldığı kararda haklı olduğunu görmekten haz aldığını söylüyor. Sessizce dinliyorum. Cebindeki ellerini çıkartıyor. O kadar yakınımıdaki her soluyuşumda kokusunu içime çekiyorum. Başımı döndüren içtiğim içki mi yoksa O’nun varlığını o an hissedemiyorum. Gözlerimi kapamamı istiyor, içeride yemek odasında yaptığım gibi. Kapatıyorum. İrkiliyorum temasıyla.

- “şşşşş...açma.”diyor sessizce kulağıma. Elimdeki çantama sıkı sıkı yapışıyorum. Çıplak sırtımı sıyrıyor nefesi. Eğiliyor. Ellerini elbisemin altına sokup iç çamaşırımı yana sıyrıyor. Elimdeki çantamı alıyor.
- “Elbiseni ellerinle kalçana kadar sıyr.”diye buyuruyor. Her zaman ki gibi o halimi izliyor.

-“Beni kapıda bekleyişini gördüm. Ama her şeyi düşünmeliydin. Geç gelebileceğimi. Planın iptal olup sana haber vermeyebileceğimi. Sabaha kadar da bekleyebilirsin. Bunu sen düşüneceksin ben değil.”diyor. O zaman anlıyorum aslında bunun bilinçli bir gecikme planı olduğunu. Saygım ve sabrım ölçülmüştü. Saygıdan geçmiş ama sabırdan yarım not almıştım. Kafamı kullanmayı öğrenmem gerekiyordu.

O sırada kapı açıldı. Sert bir sesle :“Kapat kapıyı sefil şey!!”diyor. Şaşıyorum. Daha önce böyle bir cümle bana hiç sarf edilmemişti, ilk kez duyuyordum. Leyla’nın anlattıkları geliyor aklıma. Şanslı olduğuma kanaat getiriyorum. Elbisemi tutmayı bırakıp gözlerim kapalı kendisine dönmemi istiyor. Dönüyorum...

- “Aç gözlerini.”diyor. Açıyorum...

- “Şimdi elinle yırtmacını yana sıyr ve Efendi’ni mutlu et.”

Elimle elbisemi yırtmacından sıyrıyorum. Kalçalarımın altına alıp sıyırdığım kısmı lavaboya oturuyorum. Bacaklarımı aralıyorum. Gözlerinin içine bakarken ilk kez bu denli aitim O’na. İlk kez yaptıklarımın utanmadığımı anlıyorum. Sanırım O’da farkında ve daha da haz alır gibi. Yanıma gelip yüzümü okşuyor parmaklarıyla. Baş parmaklarıyla dudaklarıma istediği şekli veriyor. Bir şeyler diyor. Dudakları dudaklarıma o kadar yakın ki, öper diye, değer dudaklarıma diye düşünüyorum ama temas ettirmiyor. Öpmek istiyorum ama korkuyorum, yapamıyorum.

Yanaşıyor iyice. Tenime, ruhuma, duygularıma. Büyük merdaneli bir makinada oradan oraya hoyratça fırlatılan bez parçası gibi hırpalıyor beni. Her dokunuşu tenimi kanamasına sebep oluyor. Gözlerini ayırmıyor, gözümden. Ruhum onla yaşananları daha önce hiç yaşamamışlığın verdiği acemilikle çalkalanıyor. İlk defa içimde hissederek:

- “Efendiimm!!”diyorum. O anda tahminimden de yakın oluyoruz. Artık yerimin neresi olduğunu biliyorum ve itaatkar ruhumu Efendi’me sunmaya hazır kıymetlisi olarak yeni yaşamıma başlıyorum.

Bölüm 7 : Kalbimde bir kor parçası

6 Gün sonra...

Alışıyorum artık ara ara kayboluşlarına. Bazen yokluğu çok derin bazen varlığı fark edilmez oluyor. Beni arayıp sormaması sanırım biraz kinlenmeme sebebim oluveriyor. İşin içine güdülerden çok duyguların karıştığı belli benim açımdan. Hayatımdaki birçok eksiliğin tamamlayıcısı yapıyorum kendisini. Sanırım bunun farkındalar ve zamanı geldiğinde geri çekiyorlar kendilerini. Bunu anlayabiliyorum bazen bazı hal ve tavırlardan. Üstelememeye çabalıyorum. Bdsm ile ilgili olarak her şey haz veriyor bana. Ara sıra düzenlenen toplantılara katılmak gibi. Katıldığım bu toplantılarda ait olduğum yerde hissediyorum kendimi. Hep varmışım gibi. Her zamana yaşadığım bir şeymiş gibi geliyor.

Kendisinin de gelmesini çok istiyorum. Ama arayıp sormuyor ki; nasıl haber verebilirim bir toplantı olduğunu, kendisinin de gelmesini istediğimi. Sonuç olarak onunla gitmem daha bir anlamlı benim için. Herkes birlikte olduğu kişi ile gidiyor. Bunu kendim için bir gurur görürken yanımda olmaması eksik yanımda gibi geliyor. Dayanamıyorum bir mesaj atıyorum. "Müsaitseniz bir konu hakkında görüşmemiz lazım." diyorum.

İki saat sonra arıyor beni. Durumu iletiyorum ve kendisinden eğer isterler ise bana eşlik etmelerini, bundan mutluluk duyacağımı belirtiyorum. Beni anladıklarını, gelmeyi istediklerini ama söz veremeyeceğini belirtiyor. Biraz ümit biraz buruklukla telefonu kapatıyorum. Her şeye hazırlıklı olmak adına sanki o gelecekmişçesine hazırlanıyorum. Özen gösteriyorum her bir detaya. Saçlarımı onun beğendiği gibi dümdüz yapıp tepemde topluyorum. Genç kızlar gibi. Dar kot eteğimi giyiyorum. Az makyajımla hazırım. Tek başıma Avrupa Yakası'na geçiyorum. Hava güzel gibi. Walkmanım kulağımda bir otobüse biniyorum. Yol kalabalık değil, hayret ediyorum. Kolayca Taksim'e varıyorum. Beyoğlu kalabalık ama. Önüne gelen buraya gelmiş gibi. Yürümek çok zor benim gibi zamanında yetişmek isteyenler için. Zıgzaglar çizerek koşar adımlarla ilerliyorum. Belki gelmiştir, yeri tarif etmiştim, bir sürpriz yapabilir diye telaşlıyım. Sonunda buluşma yerine varıyorum. Arkadaşlar orada. O yok. Moralimi bozmamaya çalışıyorum. Eğlenmeye bakıyorum. Ama olmuyor.

Kendisine mesaj gönderiyorum, toplantı yerine vardığımı belirten. Bir yanıt alamıyorum. Hemen hemen herkes geliyor yavaşça yemekler servis ediliyor. Eğlence başlıyor. Bir ara eğlenceye bulanıyorum. Unutur muyum hiç hala aklımda. Gelecek mi diye? Beni hiç merak etmiyor mu diye? Köle milleti böyle önemsenmek, merak edilmek istiyor. Bir de kadınsa iş daha da vahimleşiyor. Gece ilerliyor. Ben bazı bazı mesajlar gönderiyorum. O anda ne yaptığımıza, kendisini ne kadar çok özlediğime dair. Ama yine bir ses seda yok kendisinden.

Sesini duymam gerekiyor ân ân. Telefona sarılıyorum. "Lütfen gelin." diyorum. gelemeyeceğini söylüyor. Gelmeyi isteyeceğini ama planların aksadığını belirtiyor. Nasıl yani? İstiyorsun ama gelmiyorsun. O zaman daha da üzülüyorum, istediği halde gelemeyecek olmasına. Artık ümit etmekte çaresiz kalıyor, gece zehir olmaya başlıyor bir anda. Suratım asık masaya dönüyorum.

Merak değiştirmeye karar veriyorum. Saat bir'e yaklaşmış. Kalkıyoruz. Güzel bir mekana gidiyoruz. Uzun bir merdivenden bir kat aşağıya iniyoruz. Etraf karanlık ama geniş. Müzik oldukça sesli. Hafif rahatsızlık hissediyorum. Keyfim olmadığı her halimden belli. Kopmuş gibiyim bir yerden sonra. Dayanamayıp telefonumu elimde tutuyorum, ararsa duymalıyım diye. Arayan yok elbette. Nerede olduğumuzu ne yaptığımızı belirten yeni bir mesaj gönderiyorum. Samimi birkaç dostum takılıyorlar, dansa kaldırmaya çalışıyorlar. Biraz biraz eşlik ediyorum. Ama olmuyor. Sıkıntı basıyor.

Aradan 1-1,5 saat geçiyor. Kırmamın mümkün olmayacak kişi dansa davet ediyor. Artık tamam buraya kadar diyerek dansa başlıyoruz. Oldukça zevk alıyorum. Hafif kayışımı

kopartmış gibiyim. Biraz sexi bir dans. Hoşuma gidiyor. İlk baştaki çekingenliğimde kalmıyor gibi. Dans bitince yerime geçmek için yürüyorum. Girişte onu görüyorum. Alkışlıyor. Bu bir tebrik mi tenkit mi anlayamıyorum. Sinirlerim boşalıyor. Gözlerim hafif sulanıyor. Ona doğru yürümeye başlıyorum. Güzel göründüğümüzü söylüyor. Mesajlarla yaptığım şeyin pek uymadığını ama bunun bir ısrar olabileceğini düşündüğünü söylüyor ve yanıt bekliyor. Durumu anlatıyorum. Tepki vermiyor. Elimden tutuyor. Bileklerimdeki hediyesini kontrol ediyor. Emin olunca sanırım bana inanıyor.

Tatlı bir sürüklemeye piste götürüyor. Ellerimi yukarda birleştirip havaya asıveriyor. Öylece duruyorum. Geçip boş bir masada bakıyor öylece. Ben bu ani meydana gelen bakışlarda hep kendimi suçlu hissediyorum. Elimde olmadan ağlamaya başlıyorum. Süzülen yaşlar oluyor tepkisiz akıyorlar. Bundan zevk aldığını biliyorum. Artık herkes onu görüyor. İstedğim bu değil miydi? Düşündüğüm gibi olmada istediğim olmuştu. İçkisini bitirip geliyor yanıma. Dokunmaya başlıyor ama erotik bir halde değil. Varlığım burada dercesine. Tenime ansızın dokunan bir buz kütlesi gibi canımı yakıyor. Ellerimin havada ve parmak uçlarım somsoğuk. Sebebinin korku olup olmadığını soruyor.

Kulağıma: "Eşyalarını al." diyor. Özür dileyip arkadaşlarımın yanından apansız ayrılmak zorunda kalıyorum. Arkasından ilerliyorum. Arabasına biniyoruz. Konuşmaya asla cesaretim yok. İlk iletişimin kendisinden gelmesini bekliyorum. Boşuna bir bekleyiş oluyor. Arabadan inene kadar hiç ses çıkmıyor. Nefesimi bile idareli ve sessiz almaya çalışıyorum. Büyük toplantının yapıldığı yola benzetiyorum gittiğimiz yolu. Yanılmamışım oraya gidiyormuşuz. Araçtan iniyoruz. Yürüyoruz. Merdivenler bitiyor. Zili çalışıyoruz. Birkaç dakika kapının açılışını bekliyoruz. Kahya açıyor kapıyı.

- "Efendi Umarım bir sorun yok. Hoş geldiniz. Lütfen buyurunuz."

- "Anahtarım lütfen."

- "Elbette buyursunlar. Bir emriniz var mı?"

- "Rahatsız etmeyin yeterli."

- "Emredersiniz Efendi İyi geceler dilerim. Siz de Efendi Kıymetlisi. Size de iyi geceler."

- "Teşekkürler." diyorum.

Biz önden yürümeye başlıyoruz. Anahtarım dediğine göre kendisine ait bir odası vardı burada. Burada kalacaktık bu gece. Neden? diye düşünmeye başlıyorum. Odanın kapısı açılıyor. Lambalar açıldığında bile loş olan bir oda. Gül kurusu ve altın renginin ağır bastığı bir oda. Üstümdeki kıyafetlerle odaya yakışmadığım kesin. Oldukça modern kalıyorum. Gerçi onunda üzerinde günlük bir giysi var ama ben kendimi garip hissediyorum. Zamanın bana sunduğu bir sonraki adımın ne olduğunu bilmeden yaşamak durumunda olmak çok defasında beni tedirgin ediyor. Konuşmaması bir şeyleri yanlış yaptığımı düşünememe neden olmakta.

Ben odanın ortasında sadece onun olduğu yöne bakmak dışında bir şey yapmadan duruyorum. Bazen o tur atıyor yavaşça adımlarla. Sayıyorum adımlarını. Bir, iki, üç.. olurda sorarsa taktirini kazanmak için ama muhatap olmuyor benimle. Odanın uç kısmında cam kenarında bir berjer var. O mahzendekiler gibi uzunda sırtı olan acı kahve tonunda deri bir berjer. Ona oturuyor usulca. Elinde purosusu. Sakinlikle dudaklarına götürüp tüketiyor. Hayranlıkla bakıyorum ince bileklerinin deri kollarlar narince duruşuna. Purosunun ucunda küllerin oluşması zaman alıyor. Düşeceğini görüyorum. Fırlayıp müdahale etmeli miyim? Emir almadan bir hareket yapmamalı mıyım? diye düşünüp muhakeme yapıyorum kendimce. Bir kölenin asli görevinin Efendi'sine koşulsuz bir bağlılık duyması ve O'nun iyiliğini daim kılmak olması gerektiğine kara veriyorum. Gövdesinden yarı ayrılmış olan küller yarı yolunu almışken ellerimle kavuşmalarını sağlıyorum. Başım önümde yüzüne bakmadan dizlerim yerlerinde temasta olan Efendi'min yanında öylece duruyorum. Yanında durmaya hakkım yokmuş gibi geliyor. Dizlerim üzerinde geri geri gitmeye başlıyorum. Ama müdahale ediliyor.

-“Burada dur! Yanımda..”diyorlar. Ben de duruyorum.

Ne kadar vakit geçiyor bu şekilde bilemiyorum. Hafif bir hissettiğim hissediyorum. Dikkat kesiliyorum ama yerimden kıpırdamıyorum. Kapının önüne gitmem gerektiği söyleniyor. Kapıya yöneliyorum. Kapının altında bir zarf görüyorum. Uzanıp alıyorum.

-“Bir zarf var.”diyorum.

-“Aç bakalım.”

-“Açtım.”

-“Oku.Ne yazıyor.”

-“Efendi İkramlarınız hazır. Kapının önünde Siz’i bekliyorlar.”

-“Güzel.İkramları al.”

Kağıdı zarfa tekrar koyup, yakındaki bir mermer sütuna bırakıyorum. Kapıyı açıyorum, servis masası üzerinde gümüş kapaklı servis tabakları, güzel kristal bir şişeye özenle dökülmüş viski ve bardak.. güzel bir meyve tabağından oluşan menüyü yatak odasının içerisine alıp, kapıyı tekrar kapatıyorum. Kendisine götürmek üzere bir bardak viski hazırlıyorum. Buz koymak istiyorum ama getirilmemiş olduğunu görüyorum.

-“İlk defa viski içeceksiniz. O yüzden tercihinizi bilemiyorum. İzin verirsiniz buz getirmek isterim.”

-“Demek unutmuşlar. Git getir. Bulduğun bütün buzları getir.”

-“Hemen.”diyerek bardağı masaya bırakıp, koşarak merdivenlerden iniyorum. Mutfak bulmaya çalışıyorum. Hepsini getirle kastının ne olabileceğini düşünüyorum. Çok mu getir demek istedi? Yoksa ne kadar buz varsa açtığın yerde hepsini mi? Bazen doğruyu bulmak için çok mantıklı düşünmemek gerekiyor. Bunu bazı deneyimlerimde anlamıştım. Bazen saçmaladığımı, şuurumu yitirdiğimi düşünüyorum. Doğru düzgün bir kadını, neler yapıyorum diyorum. Kendimi çekmek istiyor gibi durup, sonra salıp daha da derine iniyorum. Görüp görülmezliğe geline bir pislik gibi bakılıyor an an suratıma. Bazen bakılmaya bile tenezzül edilmiyor. Aranmadığım, sorulmadığım zamanlar oluyor. O sürelerde ne yapıyor. Ben düşünülüyor muyum? Anlamım , sıfatım ne oluyor? Hatta var mı yok mu bilmiyorum? Gerçekten ezilen ruh muyum? Yoksa ben izin verdikçe mi bana hükmedilebiliyor? Yoksa böyle bir şey varmış gibi biz evcilik mi oynuyoruz? Bazen yaptıklarım bana bile mantıksız geliyor. Silkinmem kurtulmamı sağlamıyor. Zaten içimde olan ben o kadar yüzsüzüm ki; her kovuluşum çağrılmamla birlikte bir başlangıcın sebebi oluyor. Sevinsen mi üzülsem mi bilemiyorum o anlarda...

Buz bulmam lazımdı benim. Mutfak buluyorum. Buzdolabını bulmak zaman almıyor içerisinde. Ama buzlukta buz yok! Bir deepfreez buluyorum. İçini açıyorum bir umutla. Umutlarım bir anda umutsuzluk oluyor. Çünkü demin cevabını bulamadığım gerçek güzüme tokat gibi çarpıyor. Kare tahta bir kova içerisinde onlarca küpten oluşan buzlar onları taşımam için hazır bekliyordu beni. Bunun da bir sınav olduğu belliydi. Ucu bucağı ise tamamen düşünceye kalmıştı. Sonumdan böyle anlarda endişe duyuyorum. Kaçıp gitmek elimdeyken ben bir an önce en kısa sürede onu döküp saçmadan nasıl merdivenlerden çıkaracağımı düşünüyorum. Saçmalık mı bu? Yaranabilmek mi?bilemiyorum.

Kovayı tutmak için yanlarında kulpları olmadığını fark ediyorum. Boşta kalan Kahta yerlerden kuru olan tarafları seçip kavramaya çalışıyorum. Zoru zoruna çıkıyor dolaptan. Sürükleyerek merdivenlerin ucuna kadar çekiyorum kovayı. Çabuk çıkartmak uğruna kucaklamaya çalışıyorum ama büyük bir hata oluyor bu. Birkaç tanesi düşüyor. Onları almak için kovayı bıraksam kova yuvarlanacak. Kovayı tepeye kadar çıkartmak zorundayım ama sabırla ve seri. Çıkartıyorum. Aşağıya koşup kırıntıları da dahil olmak üzere düşenlerin hepsini topluyorum. Diğerlerinin yanına kovaya koyuyorum onları da. Soluk soluğa kalmış haldeyim. Hakim olmaya çabalayarak kapıyı çalışıyorum. İçeri girmeme izin veriliyor. Kovayı yerden kaldırabildiğimce yukarıya kaldırıp halıya sürmeden servis

masasının yanına getiriyorum. Her halimden zorlandığım belli. Kollarım kesiliyor ağrıdan. Koşup kapıyı kapatıyorum. Kaç tane buz istediklerini sorup, viskisinin üzerine ekliyorum.

-“Buyurun Efendim.”

-“...”

-“Yanakların elma gibi olmuşlar. Bütün kanın yüzünde toplanmış. Çıkart üzerinden şu giysilerini rahatla biraz.”

-“Emredersiniz.”

Çıkartıyorum üzerimdekileri. Sadece çamaşırlarım var. Öylece duruyorum. Gerçektende vücut ısım normalleşmeye başlıyor. Hatta zamanla üşümeye başlıyorum. Fark ediyorlar durumumu. Tamamen soyunmam emrediliyorum. Emredileni yapıyorum. Titremelerim başlıyor. Yavaş yavaş.. Soğuktan göğüslerim belirginleşiyor. Tüylerim diken diken oluveriyor. Vücudumdaki bu pürüzleri yok edemiyorum. Omuzlarım büzüşüyor. Küçülüyorum kendi içimde. Ve bakışlarında o hazzı hissediyorum üzerimde. Buna izim vermek istemiyorum. Neyin direnişindeyim, neyin dik başlılığını yapıyorum bilmiyorum ama istemiyorum onun istediğini istediğinde benden alabilen olmasını ama onsun da olamıyorum. Git gide onun oluyorum.

-“Sen sevdin bu üşüme işini. O zaman devam etmeli. Mutlu olmak senin de hakkın değil mi? Hem o kadar taşıdın, sefasını da sen sürmelisin. Hadi gir şimdi o kovanın içine, bir de öyle görelim sevincini!” diyor.

Daha içerisine girmeden donduğunu hissediyorum. Kovanın dibine ulaşmak için ayaklarımla buzları sağa sola itiyorum. İterken bile soğuktan tenime yapışıp kalıyor. İçine girdiğimde artık görünür şekilde titremelerim başlamış oluyor. Ellerim bacaklarımla arasında, çenem titrer şekilde durmaya çalışıyorum. Acımasını bekliyorum. Acımasını. Tamam demesini bekliyorum ama bakmıyor bile bana. Artık gözümde su gibi sicimler akmaya başlıyor. İnemeye başlıyorum artık. Vücudum uyuşuyor. Karnım içime göçmeye başlıyor kasılmaktan. Tahammülümün sonundayım ama yalvarmamaya çok niyetliyim. O ise yalvartmaya.

Ben bu denli emir almak isterken bu saçma sapan gururum niye bilemiyorum. Ne yapmaya çalıştığımın ben bile emin değilim. Bu halim hoşuna mı gidiyor yoksa her defasında bana daha büyük bir kinle mi geri geliyor bunu da bilemiyorum. Her yumuşak başlı olmaya çalıştığım anda neden ise içimde o anda bir delirmiş ruh bütün düşünceme gem vurup diretiyor inatla, diren diye. O anlardan birisini çok zor bir halde yaşıyorum.

Artık tamamen ne yaptığımı farkında olmadığımı hissediyorum. Bir an başımı kaldırıyorum. Hareket ettiğimi fark ediyor o da bana bakıyor. O son görüntü gidip geliyor bir an belleğimde ve sonrasını hatırlamıyorum. Uyandığımda daha önce yanmadığını hatırladığım şöminenin dibinde bir yorganın üzerinde uzanmış buluyorum kendimi. Dayak yemiş gibi yer yerim tutulmuş. İnleyerek dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Çok duramıyorum eski halimi alıyorum. Oda da yalnız mıyım diye bütün merakım. Bir de nasıl geldim, ne oldu onun telaşındayım. Derin derin kokluyorum odanın havasını. Derin derin.. parfümünün kokusunu alıyorum havada. İçim rahatlıyor burada olduğundan. Bir rahatlama nefesi çekiyorum ciğerlerime.

-“Uyandın mı?”

-“Evet Efendim uyandım. Neler oldu?”

-“İnadından bayıldın. Zor mu geldi lütfen demek?”

-“Zor gelmedi. Ama..? Sebebini bilmiyorum..bilmiyorum.”

-“Ben biliyorum. Sen de biliyorsun bence.” Susuyorum cevap vermiyorum.

Ayak seslerini duyuyorum. Yaklaşıyor bana. Kıpırdamak istiyorum ama mümkünatı yok.

Tutmuyor kollarım. Saçlarıma dokunuşuyla irkiliyorum. Buzun tenime temasındaki gibi irkiliyorum. Göğüs uçları sertleşiyor. Devam ediyor beni üşütmeye. Düşünüyorum. Uzun uzun. Diyip dememek konusunda çok aklım karışık. Emin değilim. Elini mememde hissediyorum. Derince bir nefes alıyorum:

-“Ben Siz’i seviyorum galiba..”

-“Biliyorum ufaklık, her şeyi biliyorum.”

Bölüm 8 : Bronz Heykel

Bakıyoruz öylece. Konuşmuyor benimle. Yavaşça kalkıyor yanımda. Giysilerimi fırlatıyor üzerime. “Giyin” diyor.

Afallıyorum. Söylediklerime pişman oluyorum. Söylediklerim, hislerimi açıkladığım için mi diyorum kendimce. Üzerimi giyinirken o içkisini yudumluyor. Bu umursamazlık kendimi hiçmişim gibi hissetmemi sağlıyor. Nefret ediyorum birden ondan ve onu seven kendimden. Odanın kapısını kapatıpta merdivenlerin başına geldiğimde artık bir benliğim olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Net bir cevap veremeden kendime bahçeye varmış buluyorum kendimi. Bir an silkinip kendime geliyorum. Nasıl gideceğimi düşünüyorum eve. Taksi bulamazdım. Bir arkadaşımı çağıramazdım. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Bahçe kapısının küçük bölümünden geçtim. Duvarın kenarına çöktüm. Yapabilecek pek bir şey yoktu zaten. Kovulmuştum ve nerede olduğumu bilmiyordum. Soğuk canımı yaktıkça daha da nefret ediyordum ondan. Lanet okuyordum içimden. Sızmışım. Ne kadar uyuduğumu bile bilmiyorum. Hafif bir dokunuşla irkildim. Gözlerimi açtığımda uşak karşımdaydım.

-“Küçük hanım lütfen içeri buyurunuz. Ama sessiz olalım. Burası çok temkinli değil sizin gibi birisi için.” diyor. Sessizce yürüyoruz. Arka kapılardan birinden beni çatına çıkartıyor. Yarın alışveriş için şehirden marketin arabasının geleceğini ona binmem konusunda yardımcı olacağını, telefonumun sesini kapatmamı ve bu durumun aramızda kalması gerektiğini birkaç kez tekrarlıyor. Dediklerini harfiyen yapıyorum, benim yüzümden başının derde girmesini istemiyorum. Biliyorum ki yapmaması gereken bir şeyi yapmıştı ve sonu hiç beklemediği kadar ağır olabilirdi.

Sabah olduğunda gözlerimi aralıyorum. İçeri sızan çokta sıcaklık vermeyen güneş ışığından odadaki toz zerrecikleri belli oluyor. Vücudum kaşınmaya başlıyor. Burnumda... Daha fazla tutamıyorum kendimi ve hapsirmeye başlıyorum. Neyi düzgün yapabiliyorum ki? Derde sokacağım uşağın başını. Ayak sesleri duyuyorum. Saklanıyorum divanın ardına. Neyse ki yabancı değilmiş; uşakmış gelen. İçeride birkaç hizmetlinin ve marketin yardımcısının olduğunu söylemek için gelmiş. Paltomu giyip onunla aşağıya iniyorum. Marketin arabasına biniyorum ve yardımcının gelmesini bekliyorum. Arabaya gelince nerede inmek istediğimi soruyor ve yola çıkıyoruz. Eve geliyorum. Aynada kendime bakınca tecavüze uğramış bir kadın ruhundan başka bir şey göremiyorum. Düşün altına girip deli gibi derimi sabunluyorum. Belki anıları alır da götürür temennisiyle lakin bu bir saçmalık, çünkü hafızadakiler tenime deyen suya karışıp gidecek kadar basit değiller. İlkler hep böyle eşsiz bir o kadar da acı oluyor neden ise. İşe gitmeyeceğimi haber vermek için kısa bir telefon görüşmesi yapıyorum. Ve bütün telefonları kapatıp yatağıma yatıyorum. Durmak bilmeyen bir titreme hapis oluyor bedenime. Kendime yorgana sarılıyorum daha çabuk ısınmak için. Ne kadar uyuyorum bilmiyorum kapının zili çalıyor. O dur belki diye parmak ucumda yürüyorum. Delikten gizlice bakıyorum. Oymuş gerçekten de gelen. Birden başını kaldırıp deliğe bakıyor. Hemen çekiyorum kendimi görmesin diye. Derin bir nefes aldığını duyuyorum. Sanki kokunu aldım, çakalım ben der gibi. Korkup yatağıma gidiyorum. En emniyetli yer orası gibi geliyor. Ne de içinde olmak istemediği tek yer orası. Benimle bir kez bile yatağında, yatağımda, yatağımızda birlikte olmamıştı ne de olsa. Biz diye bir şey yok ki zaten, her şey onun.. Bunu saçmaladıktan sonra anlamıştım. Ve artık istemiyor gibiydim.

Sabah başım feci halde ağrıyarak uyandım yataktan. İşyerini aradım.. Bir doktor randevusu istedim. Yıllık izne çıkmalıyım ben kötüyüm dedim. Kabul ettiler. Saat 11 de hastaneye gidecektim. Basit bir şeyler giyip taksi çağırdım. Kornayı duyunca aşağıya inmek üzere kapıyı açtım. Paspasın üzerinde küçük bir zarf ve yanında sarı bir lale. Nasıl bir senaryo ve nasıl bir fesatlık içimde varmış diye kendime kızdım. Elimde çiçek ve zarfla taksiye bindim. Okumaya başladım. Notta: "Geçmiş olsun." yazıyordu. Nerden biliyor diye düşündüm bir an, ofisten haber almıştır dedim kendime.

Özellikle onun katında görev almayan bir doktordan randevu aldım ve kata arka kapıdan giriş yaptım. Sebebini tam bilmemekle birlikte bir süre kendisi görmek istemiyordum. Muayenemi oldum ve geldiğim gibi çıkmak için kapıya yöneldim. İsmimle bir kadın sesi bana sesleniyordu dönüp baktım. "Faturanızı unutmuşsunuz, lazım olur belki." diyordu. Teşekkür edip, yürümeye devam ettim. Belki adım hiç söylenmese varlığımdan haberi olmazdı, ama artık benim onunla aynı havayı teneffüs ettiğimi bilen bir erkek var ve ben ondan kaçıyorum.

Otoparka doğru yürüyorum. Bir arkadaşla karşılaşıyoruz, biraz sohbet dedikodu, iyi temennilerle ayrılıyor birbirimizden. Eve geliyorum. Geceliğimi ve pofuduk terliklerimi giyiyorum. İlaçlarımı içmek için bir bardak su alıyorum. Önce tütsü yakayım iyi gelir diyip, ilaçları ikinci plana atıyorum. Kapı çalıyor. Dürbünden bakıyorum kimse yok. İsrarla çalınıyor. Açmıyorum. Balkondan bakıyorum tanıdık birisini de göremiyorum. Tekrar kapıya dönüyorum. Baktığımda göz göze geliyoruz.

- "Aç!" diye komut veriyor. Kanım parmaklarımdan çekiliyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Baş kaldırışımın sonuçlarına katlanıp katlanamayacağımdan pek emin olamıyorum. Konuşup bitirmek daha iyi diye düşünüyorum. Kilidi açıyorum ve terbiyesizliğimle girmesi için aralık bırakıp salona geçiyorum. Karşılığı geç kalmıyor davranışımın.

Saçımdan tutulduğu gibi diz çöktürölüyorum. Karşı gelecek halimde yok zaten. Benim verilen değeri anlamayan salak bir müsvette olduğum yüzüme haykırılıyor. Derdimin ne olduğu sorgulanıyor. Makul bir cevap veremiyorum kendisine. Bir huzursuzluğum olduğu belli ve artık bu bir hastalık olarak hükmediyor bedenime. İlaçlarımı içmediğimi görüyor. İlaçlarımı ağzıma tıkıp gidiyor evden. Öylece kalıyorum. Normalde ağlamam lazımdı benim ama bir damla yaş düşmüyor. Öyle manasızım ki. Ne olduğunu anlamıyorum. Neydi şimdi bu. Yatağa gidiyorum. Her günüm birbirinin aynısı olup çıkıyor. Sadece uyuyorum. İçinden çıkamadığım bir depresyonun içindeyim.

Garip rüyalar görüyorum. Bazıları toz pembe güzel oluyor bazıları ise ölüm getirir gibi kasvetli. Yataktan çıkmadan bazılarına anlam yüklemeye çalışıyorum. Uyurken çalan kapı varsa da duymuyorum, duyduklarımı da açmıyorum. Telefonlarım kapalı. Kimseyi aramıyorum, buna gerek duymuyorum. İşi bıraksam mı diye düşünmeye başlıyorum. Başucumdaki çerçevede duran resmini çıkartıyorum, ilk o zaman ağlıyorum. Resmini ikiye bölüyorum. Nasıl olsa yine çıktısını alabilirim bunu bilerek bu denli cesaret sergiliyorum. Yoksa bunu göze alamam eminim. Nasıl feciyim nasıl bitkinim artık ben bile hissediyorum. 4 gün oldu bir şey yiyip içmeyeli. Yazık ediyorum resmen kendime.

Müzik açıyorum kendime..o müthiş tango por una cabeza yankılanıyor evin içinde. Yüksek sesle bütün eve hakim oluyor. Uykuya dalıyorum ama hala kulağımda melodiler dans ediyor. Gözlerimi aralıyorum. Başucumda bir serum görüyorum. Delirdiğimi düşünüyorum. Ama benim evim burası, gözümü yumarken ne varsa aynısı şimdide ama bu nerden çıktı diyorum. İçerden birkaç tıkırtı duymuyorum. Serum yolunu kapatıp kalkıyorum yataktan. Geceliğimin değişmiş olduğunu fark ediyorum. Elime başucumdaki bronz heykeli alıp sessiz adımlarla evi kolaçan ediyorum. Mutfağın lambası açık. Ocakta bir tencere kaynıyor. Başına gidiyorum. İçine bakıyorum. Bir elimde hava da heykel anlamsızca tencerede fokurdayan spagettiye bakıyorum.

-“Acıktın mı?”diyen sesle ödüm kopuyor. Döndüğümde onu görüyorum. Ben daha sormadan içeri nasıl girdiğini anlatıyor. Anahtarı bilinçli kilidin içinde kırdığını, çilingir çağırdığını, benim bunları duymayacak kadar güçsüzlükten kendimden geçtiğimi, bir hemşire arkadaşını yardımıyla kendime geldiğimi ve yarım saat içinde sofranın hazır olacağını söylüyor.

-“Sen bana ne yaptığını sanıyorsun?”sanırım benden bu soruyu beklemiyordu.

-“Sorunu cevaplayacağım ama istersen önce şu elindeki heykeli bırak. Daha sevimli görünürsün. Senden ne istiyorum? Zor bir soru. İki sorular hep böyle zor gelir bana. Aşk sevgi düşünmediğim şeyler. Aşkı da günlük yaşarım. Çağrırım gelir, sonra da gider. Sen tabiki haliyle farklı oldun. Olman da normal. Fazla kadınsın. Hislerin yapın fazla kadın. Ayrıca kabasın. Narin bir yanın var ama kabalığın onu iyi kamufle ediyor. Bu yanını seviyorum mesela. Herkese hak ettiğini vermeni. Bdsm ye gelince daha öğrenmen gereken çok şey var. Ama bilgisizlikle bilen bile dengesini bozabilen bir yanın var. Alışkanlıkların var. Vazgeçmiyorsun da. Garipsin kabul ediyorum. Benden ne istediğini de biliyorum. Ben de senden ne istediğimi biliyorum. Bazen alıyorum alamadığımda acısı senden daha da fazlasıyla çıkıyor. Sen sevilme, saçların okşansın, aşk dolu yazılar yazılsın istersin ama ben bunu sana veremem ufaklık. Anladın mı?”

-“Anladım. O zaman terk et lütfen evimi.”

Afallıyor. Beklemiyor benden böyle bir çıkış. Paltosunu almak için portmantoya ilerliyor. Daha fazla kabalığa gerek yok diye düşünüp, yaptıkları için teşekkür ediyorum ve kapıya kadar uğurluyorum. Kendisine verdiğim zahmetlerden ötürü bir borcum olup olmadığını soruyorum.

-“Evet var. Bana bir sadık bir köle borcun var!”

Bölüm 9: İstanbul Kanatlarımın Altında

Sırtını dönüp gidiyor. Ben asla anlayamadım onu. Hiç ummadığım kadar hassas hiç ummadığım kadar gaddar davranabiliyor bana. Ama ben bunun süreçlerini bir kez olsun kestiremedim. Diğer Efendi/köle ilişkilerinde de böyle mi oluyor. Onlar da ilk zamanlarda böyle kopmalar böyle dengesizlikler yaşıyor mu? Bazen bazı anları ben yönlendirmek istiyorum. O da fark ediyor müdahalelerimi. Bu bir terbiyesizlik mi oluyor. Terbiyesizlik ve hadsizliği ölçmek için mi buna izin veriyor yoksa. Sonra kendime geliyorum sorulardan sıyrılmış bir şekilde ve neden kapının önünde durduğumu soruyorum kendime. Mutfağa gidip bir kahve hazırlıyorum. Benim için hazırladığı makarnaya bakıyorum utançla. Hak ettim mi diye soruyorum. Ama cevap insafsızca olabilir diye düşünüp cayıyorum fikrimden. Kahveyi alıp salona geçiyorum. Bilgisayarda bazı konulara bakıyorum. D/s ilişkisinde ben neden başarısızım diyorum. Neden böyle asi ve bir türlü veremiyorum kendimi. Sonra anlıyorum ki bir güvensizlik var bende. Ona tamamen güvenemiyorum. Sınırsız koşulsuz veremiyorum sonsuzluğuna. Uçurumunun kenarında dururken beni itmesinden korkuyorum, düşerken çakılmamak adına bir tutunacak yer arıyorum. Belki sorun bende tamamen ama çok bilgim yok olması gerekenler konusunda o yüzden net bir ifade kullanamıyorum o ya da ben diye...

Düşünmekten vazgeçiyorum bir anda. Onu düşünmekten. Uyumayı seviyorum böyle zamanlarda. Yatağıma çekiliyorum. Genelde rüyalarım inanıyorum onlara sığınıyorum. Bütün bir geceyi rüyalarda cevap bulmakla geçirdim. Onu gördüm, bir şeylere anlam yüklemeye çalıştım. Ama olmadı. Tamamen kadınsı bir ruhla uyandım ve bir karar ile uyandım. Hayatıma birisini sokacaktım. O da bunu görecekti.

Tatil bitti. İşe gittim. Hiçbir şey olmamış gibi. Toparlanmak lazımdı bunca dinlenmeye ama ben her zamankinden daha da sessizdim. Elimden de değişebilmek için bir istek yoktu açıkçası. Oldukça amaçsız hissediyordum kendimi. Birkaç gün böyle gidip geldim işe, eve.

Küçük bir sunum vardı bir buçuk hafta sonra. Sanırım bunu da benim yapmam düşünülüyordu. Miskinliğimin üstünde olması sebebiyle yavaş yavaş hazırlanmaya başladım içimden gelmeyerek. Birkaç gün sonra durum netleşti zaten işleri hızlandırdım mecburen. Sunum günü zoraki kalktım yataktan, işe yetiştim.

Bu seferki sunumda bir aksilik, ilginç bir soru ya da içimde boranlar kopartacak bir sürpriz yaşanmadı. O gelmedi. Ben de gelmesini beklememiştım zaten. Yemek için yakınlarda küçük bir yere gittim. Siparişimi beklerken göz göze geldik biriyle. Başıyla ve nazik gülüşüyle selam verdi, bende cevabını verdim. Kahvesini alıp yanıma geldi. Sunuma katıldığını, beğendiğini, aslında böyle şeylerden haz almadığını ama bunu farklı olduğunu belirtti. Genelde ne ve kısa cevaplarla geçiştirdim kendisini. Yemeğim geldi. Keyfim olmadığından yarısını yedim bıraktım. Bir sorun olup olmadığını söyledi. Rahatsız olduğumu içimin almadığını söyledim. İzin veririm yardımcı olmak istediğini belirtti. Tamamen bir hekim olarak görüp kabul ettim. 3 gün sonra randevulaştık. Cumartesi günü saat 11 için. Telefonlarımızı verip, ayrıldık.

Randevu gününe kadar kendisinden bir dönüş almadığım doktorumun kapısının önündeyim. Çağrılmayı bekliyorum. Kapısı açılıyor. Beni görünce büyük ve müthiş bir gülümsemeyle elimi iki elinin içine alıp tokalaşiyor. İçimi büyük bir sıcaklık kaplıyor ama bu selamlaşmayı bile onun benden tiksinierek bakan gözleriyle kıyasladığımı fark edip haksızlığımdan dolayı kendime kızıyorum. Sağdan soldan bahsediyoruz. Sonra muayeneye başlıyoruz. Ufak tefek bazı şeylerin baştan önlemini almalıyız diyip bir küre başlıyoruz. Fark ediyorum ki seviyorum bu mesleği. Kim ne derse desin. Ellerimdeki bu ikinci deriyi seviyorum. Dokunduğum ve dokunulduğumdaki ortada görülen hazzı seviyorum. Hazda latex bir eldiven gibidir sınırlarını haddini aşarak zorlarsan hazzın anlamı gider acıdan farklı bir kılığa bürünür ve sıkar. O güzel eldivenler incecik bir iğne ucuyla paramparça olurlar. Ama onca hastalıktan uzak tutar. Amacını aşırıan bizim davranışlarımız. Bütün hatalarımız ve kayıplarımız durmayı bilmemekten başka bir şey değil. Benimkiler öyle oldu en azından. Şımarık ve hayıra alışkın üslubumu seviyorum o da bana aşık ama nereye kadar? Burnumun illa ki alınıp hoyratça sürtünmesi mi lazım? Alınıp duvardan duvara ruhumun silkinmesi mi lazım? Demek ki bazen lazım...

Görüşme güzel başlayıp güzel bitiyor diye düşünmüştüm. Çıkışta birlikte bir şeyler yapmamız teklif ediliyor. Gözlerine bakıyorum. Hayır diyemiyorum bir türlü. Kabul ediyorum. Onun gibi kapıda beklememi isteyeceğini düşünüyorum, yanılıyorum. Üzerinden önlüğünü çıkartıp asistanına saatlerini kapattırıyor. Birlikte yürüyoruz. Kendisiyle olmasa da asistanıyla karşılaşıyorum onun. Selamlaşıyoruz. Yanımdakine büyük bir kin ile bakıyor. Sanki bütün yaşanmışlarımızı biliyor da şimdi onunla bir şeyler yaşamamız haksızlık olacakmış gibi dik bakışlar fırlatıyor. Başımı biraz öne eğip gibi oluyorum. Utançtan. Neden utandığımı bilmeden. Fısıldıyor yumuşak bir ses tonuyla:

-“Kolay olmayacak ama alışırlar.”

!!

Ne demek istemişti şimdi. Ne anlamıştı. Neye yanıt vermişti. Ne biliyordu onla, benle ilgili. Bir şeyleri kabullenerek mi başlatıyordu yenilerimizi.

Arabaya binip uzaklaşıyoruz. Biraz yok kat ettikten sonra duruyor.

-“Sinemaya gidelim mi?” diyor. Kabul ediyorum.

Avrupa yakasına geçiyoruz. Şu rahat koltuklu ayaklarını uzatarak film izlediğin salonlardan birindeyiz. Çok fazla kalabalıkta değil üstelik. Film başlıyor. Oldukça ilginç Fransız yapımı bir film. İlgimi çekiyor. Odaklanıp izliyorum. Arada bakışlarını hissediyorum üzerimde. Arada lavaboya gidip geliyorum. İzin isteyip o da gidiyor. Geldiğinde yanında bir bilim pastayla dönüyor. Yanıma oturur oturmaz etraf kararıyor film kaldığı yerden başlıyor. İlk

dilimi bana uzatıyor. Red etmiyorum. İkinci dilimi kendisi için alıyor. Filmi izlemek için döndürüyorum başımı o üçüncü çatalı yine kendisi için alıyor. Döndüğümde. Yanağına bulaşan çikolata parçasını siliyorum elimle. Gülümsüyor. Hoşuna gidiyor sanırım. Ben çok ilgilenmeyince kendi koltuğuna uzanıyor bende kendiminkine sere serpe uzanıyorum. Filmden kopuyorum. Aklımdan onlarca şey geçiyor. Biraz yanımdaki bu adam biraz uzağımdaki o. Ne yapacağıma karar veremiyorum. Sanırım o da farkında kararsızlığımın ki, üzerime gelmemeye çabılıyor. Haksızlık ettim diyorum. Bir pişmanlık çöküyor yüreğime. Yavaşça süzülüp yanına gidiyorum.

-“Pasta kaldı mı?”diyorum.

-“Evet.”diyor gülerek.

-“Yedirsene.”

-“Seve seve.”

Yedirmeye başlıyor. Kendinden verircesine. Her verişinde içimde birşeyleri ekleyerek. Bir legonun parçaları birleşiyor her bir çatalın dudağıma değişiyse. Verilenleri alıyorum. Aklımda bir şeyler durmadan şekil , karar ve görüntü değiştiriyor. Bir ebeveynin çocuğunu besleyişi gibi saf bir yaklaşım seziyorum. Tutmakta istemiyorum artık, çağlayasım geliyor düşüncelerinde.

-“Öper misin beni.”diyiveriyorum.

Öpüyor. Gözlüğünü çıkartıyorum. Elimin içinde katlıyorum saplarını. Sarılıyorum bedenine. Küçük bir fahişe gibi davranmaya çabalıyorum. Belki de buna gerek yok öyleyimdir. Öyleysen de bunu keşfetme vaktidir diye düşünüyorum.

-“Hakkında ne düşüneceğim umurumda değil ama seviş benimle. Gidelim buradan.”diyorum. Alacele eşyalarımızın yarısı yerde sürüklenerek ayrılıyor salondan. Nereye gideceğimizi düşünüyorum onunla öpüşürken ama beklemek gibi bir niyetim yok caymamak adına. Gözüme ilk çarpan otele gitmemizi istiyorum. Kabul ediyor. Eve gitmenin uzun süreceğine karar veriyoruz ikimizde. Odamıza çıkıyoruz.

Perdeleri sonuna kadar açıyorum. Bütün sahil ayaklarımızın altında. Elimi uzatıyorum ona doğru yaklaşıyor yanıma. Rahip yaka gömleğinin düğmeleri parmaklarımla dans ediyor. O ise daha çekingen. Onun bu hali daha çok çekiyor beni. Daha rahat olabiliyorum o böyle oldukça. Ücreti karşılığında hizmetini sunan küçük bir sürtüğün marifetini, bir hanımefendinin inceliğini aynı bedende ve her dokunuşta sunuyorum. Gözlerin kapatıyor genelde. Benden başkasını mı düşünüyor diye aklımdan geçiriyorum. Canını acıtmak istiyorum, boynunu ısırp yapıyorum da bunu. Aralıyor göz kapaklarını. “Benden başkasını düşünme” diyorum. Gözleri hep açık kalıyor o andan sonra. Kendimce amacıma ulaşıyorum. Gömleğinin manşetlerini açıyorum dişlerimle. Ellerim göğüslerinde, göğüs kafesinde, kasıklarında.. sırası karışan bir bütünlükle devam ediyor süreç. Uzaması zevk verir oluyor. Daha sadece gömlekleri çıkarılmış yakışıklı bir sevgili adayı ile yanı odadayım. Senaristin dediği gibi:“İstanbul kanatlarımın altında!” haşarı bir kuş gibi hissediyorum kendimi. Isınmaya başlayan havanın da etkisiyle bulduğu ilk erkek kuşla bir yuva kurma hasretiyle saçmalar buluyorum kendimi. Ama bu yarınını düşünmeden hareket eden yanı, basit yanı seviyorum. Canımın acımasını, zorlanmayı, bana hayran kalınmasını sevmem gibi bir şey bu. Benim bu bedenimin kaç ruhu var, kaç karakteri var ben de bilmiyorum.

Olmak istediğine bürünmek mi ruhsal bir bunalım yoksa hislerini bastırıp normal olduğuna kendini ikna etmek mi. hislerini ilaçlara ezdirip durgun olmak mı normal olmaktır yoksa ne hissedip onu yaşıyorsan mı normalsindir. Her soruya cevap vermek zorunda mıyım? Her sorulana doğru cevabı vermek zorunda mıyım? Sadık kalmak, aldatmamak zorunda mıyım? Bacaklarımı açıp, gözlerimi kapayınca mı namuslu ve iffetli bir kadın olurum? Bir erkeğe gel beni al diyince namusuma ne olur? Adı sıfatı değişir mi? Değişirse bunun adını kim koyar? Bunları düşünmüyorum o anda. Düşündüğüm tek şey var. Bu adamı istiyorum

ve alacağım. Buna kimse engel olamayacak. O bile.

Sırtımı göğüslerine yapıştırıyorum. Sırtımda hissediyorum kalp atışlarını yarım yamalak. Yavaş kriz geçireceksin diyorum. Gülümsüyorum kahpece. Ellerini alıyorum. Sarıyorum bedenime. Elbiselerimi okşa diyorum. Sadece elbiselerimi. Üstten yavaş yavaş dokunuyor. Korkar gibi. Eğiliyorum dizlerimin üzerine. O yukarıda kalıyor. Çok fazla direnemeyip o da yanıma geliyor. Başımı geriye atıp kokusunu almaya çalışıyorum. Parfümü oldukça baskın net bir ten kokusu alamıyorum. Bu rahatsız ediyor beni. Kalkıyorum. Bir anlam veremiyorum bu yarım kalışa. "Gel sevgilim" diyorum. Banyoya yöneliyoruz. Elleri ellerimde sürüklüyorum aynanın önüne. Sadece ayna yanlarındaki küçük lambaları yakıyorum. Oldukça hoş bir aydınlık oluyor. Aydınlık mumları gösteriyor bize. Onları tutuşturuyoruz, lambaları da söndürüyoruz. Romantizmi seviyor bu her halinden belli. Yaptıkları yabancı durmuyor üzerinde. Her hali yakışıyor ona. Onla olduğum anlarda o kaçtığım köle hazzımda uzaklaşıyorum. Kurtarıcı gibi geliyor bana onun varlığı. Aynadan bakıyoruz birbirimize. Gözleri ışıktaki çakmak gibi parlıyor. Alev alev bir bakışı var bana. Diğer kadınlara nasıl bakıyor? Bu genel bir arzu halimidir? Herkese mi böyle? Bu kadınsı sorgularımdan bazen ben bile sıkılıyorum. Neyse ne yani. Al senin işte şimdi.. bunun tadını çıkart sen diyorum. Kaldığım yerden tekrar onun oluyorum beynimle de. Bekle diyip duşa yöneliyorum. Suyu açıyorum. Su ısındığında onu yanıma çağırıyorum sessiz, ellerimle. Kıçım küvetin üstünde aralanmış. Sessiz ama davetkar durmuş onu bekliyorum. Geliyor. Aksi bir durumu düşünmemiştim bile. Gözlerinden ayrılmadan gözlerimi ellerimi kemerine götürüyorum, artık konuşmaz oluyoruz. Sadece dokunup bakan bir iletişim tekniğimiz vardı. Üzerinde sadece çamaşırıyla kalıyor. Erkeklerim bu hali hep komik gelmiştir bana. O anda da öyle geliyor. Duşa sokuyorum bedenini. Suyun içinde öyle yalnız ve çıplak duruyor ki. Başına düşen, ayaklarına süzülen damlalardan biri olup çıkmak istiyorum. Karşısına geçip ona benzemeye çalışıyorum. Yavaşça üzerimdekileri çıkartıyorum. Heyecanı basıyor bedenime. Üzerimde çamaşırlarımla bana uzattığı ıslak elinden tutup yanına gidiyorum. Bütün rimelimin gözümün etrafına yayıldığını, kirpiklerimin ağırlaştığını hissediyorum.

Artık dokunan değil dokunulan oluyorum. Bundan şikayetçi değilim. Bir yere kadar izin veriyorum üzerimde gezinmesine, keşfine.

-“Varlığından zevk almaya başladığım adam korusun beni. Senden başkasının dokunmasına izin verme.” diyorum içimden. Duymuş gibi sarılıyorum bana. Acaba sesli mi dedim diye endişeleniyorum. Çamaşırlarımdan sular sızıyor. İçimde derin bir ateş yanıyor. Başımı yine omzuna doğru geriye atıyorum. Su bütün yapaylığı alıp götürmüş istediğim gibi.. sadece kendi kokusunu bırakmış. Tarçın ve vanilya karışımı bir ten bırakmış bana. Derin derin soluyorum kokusunu. Her soluyuşumda burnumun etrafındaki su sızıntıları da giriyor içime onunla birlikte. Beni suyla baş başa bırakıyor. Gözlerimi kapatıp ateşimi söndürmeye çalışıyorum altında. İşe yaramıyor. Elinde havluyla geliyor yanıma. Küçük bir havlu bu. Anlıyorum ki vücudumu kurulamak için değil. Elimden tutuyor çıkarmama yardımcı oluyor. Gözlerimi siliyor. Akan makyajımı. Ellerimin arasına alıyor yüzümü. Dudaklarımı okşuyor parmaklarıyla. Öpmüyor. Öpmesini bekliyorum, öpmüyor. Fark ediyorum ki, kendi vücudu da ıslak. Arkamızla nemli bir havlu ve küçük bir su birikintisi bırakıp, İstanbul’a karışıyoruz. Islak ruhumu yatağa yatırıyor. Her dokunuşunda yatağın bir milim ötesini keşfediyorum. Islak çamaşırlarımı tenimden ayırıyor. İzlerinden arta kalan yerlerin pembeliğini öpüyor. İyileştirmek ister gibi.

Onun olmak istiyorum. Her şeyden uzaklaşmış, vazgeçmiş olarak. İstanbul’a tersten bakan gözlerimle onun oluyorum. Ellerim yerde kollarım gerilmiş, ıslaklığımı yatağa geçiren sertliği ile bir başkasının sevgilisi oluyorum. Artık romantik bir adamın ucuzluğu olup devam ediyorum hayatıma.

“Hoşgeldin romantik adam hayatıma. Artık ucuz bir kadının kaliteli sevgilisi olmaya hazır mısın?”

Bölüm 10: Sadece iki kelime..

Sızmışım.. sadece ben. Çünkü konuşmaya başladığımızda onun hiç uyumadığını öğreniyorum. Karnımız acıkmıştı. Bir şeyler sipariş ediyoruz. Oda servisi geldiğinde sevgilim duşta. Ben üzerime onun gömleğini aceleyle geçirip kapıyı aralıyorum. Çok müsait olmadığı her halimden belli kapıyı yavaşça açıyorum. Yüzümden başka yere bakmamaya çalışan bir görevliyle karşı karşıyayım. Başka isteğim olup olmadığını sorarken, o duştan çıkıyor. Kurulanmamış, sadece havluya sarılmış bedeniyle. En nefret ettiğim sahnede yardımına yetişiyor. Bahşişini o veriyor, derin derin nefes aldığını görevliye. Kapı kapanırken asıl samimi bakışıyla karşılaşıyor gözlerim. Onun bu ucuzluğa şahit olması neden bilmiyorum hoşuma gidiyor.

Kapı kapanınca sarılıyor bana. Yadırgamadan cevap veriyorum dokunuşuna, sarılışına. İçim almıştı bütün bu olanları, hiç tiksinnemiştım. Pişmanlık nedir o anda içime hiç düşmemişti. Nerede yiyelim dedi yemeği. İstanbul'da dedim. Seviştığımız yere oturdum. O elinde tabağıyla yatağımızın üzerinde, bende bağdaş kurmuş üzerimde düğmelerinin çözülüp bacağımin arasına sıkıştırılmış uçlarıyla yerde çokta konuşmadan yerde yemeğimizi yedik. Huzurlu bir geceydi. Hem de çok huzurlu. Ben alışkın değilim böyle mutluluklara. Mutlaka bir şeyler boğazıma dizilmelidir. İşte buna alışkınım ben. Evi araması gerektiğini söylüyor kahvelerimizi içerken. Evli demek diyorum içimden. Sanırım bakışlarım düşüncelerimi yansıtmış olacak ki; annesini arayacağını belirtiyor. Nöbete kalacağını merak etmemesini söylüyor. Kimsesiz hissediyorum kendimi. Arayacak kimsem yok diye. Açıyorum telefonumu. Rehberi karıştırıyorum. Onca kişiden bir kişi bulamıyorum benim nerede olduğumu merak edecek. Yere bırakıyorum telefonu. Kahvemi alıp, onun görüşmesini bekliyorum. O sırada bir mesaj geliyor. Hevesle bakıyorum. Gelen bir bilgi mesajı.

"14 Mart Tıp Bayramında Otele davetlisiniz." diye. Gidip gitmemeyi düşünüyorum o sırada. Banyonun kapısı açılıyor.

- "Hayatım tıp balosu varmış. Gideriz di mi?" diyor. Şaşırıyorum.

- "Bana da geldi aynı mesaj" diyorum gülümseyerek.

- "Doğru ya.." diyor. Gülüşüyoruz.

Gitmeye karar veriyoruz. Ne giyeriz diye düşünüyoruz. Mesajda bir detay yok ama kıyafet zorunluluğunu öğrenmek gerekiyordu.

- "Öğreniriz meraklanma." cevabını alıyorum.

- "Tamam." diyorum konu kapanıyor gibi.

Gece saat 11.. televizyonu açıyorum. Normal hayatta neler olup bitiyor diye. Kanalları geziyoruz. Çok bilindik bir sağlık kanalı ve onun katıldığı program. Kanallar arası geçişlerden farklı olarak iki saniyelik bir gecikme, birçok şeyin cevabı oluyor. Sadece bana bittiğinden emin olup olmadığımı soruyor. Bitmesini çok istediğimi ve bana yardım etmesini istiyorum. Kabul ediyor bunu. Yabancı bir müzik kanalı açılıyor , ışıklar kısılıyor ve dünyaya ait bir derdimiz yokmuş gibi dans ediyoruz. Ben seviyorum romantizmi. Yanı sıra tezatlığı da. Her şey her zaman aynı devirde olmamalı. Bunu daha çok seviyorum. Hayat çünkü tek düze oldu mu yaşadığınız çokta fazla gün yoktur. Aynı günü dejavü olarak ardı ardına yaşamamız hayatınızı sadece tüketmeye yönelik davrandığınızı gösterir benim gözümde.

Sımsıkı sarılarak dans ediyoruz. Kaçınıcı şarkıdayız bilmiyorum. Kaçınıcı dakikada? Bilmekte şart değil. Yarında birlikteyiz diye seviniyorum. Sabah kahvaltısı yapacağız. Geçebileceğiz diye seviniyorum. Bunlara sevinebiliyorsam işler yolunda gidiyor diye seviniyorum.

Sevincimi dudaklarında müjdeliyorum. Karşılığı güzel oluyor. Öylesine birleştirilmiş birkaç düğmede çözülüyor kısıcık sürede. Bilmediğim şiddette istiyorum onu. Yatağa yöneliyorum ama durduruyor beni. O ne isterse ona hazır bekliyorum. Bu sefer o çağırıyor sessizliğiyle. Çalışma masasına yapıştırıyor vücudumu. Açık gömlekten göğüslerim masaya yapıştırılıyor. Masanın soğukluğu çıkıntı olup beliriyor üzerlerinde. Elleri omuzlarımda onları okşar gibi dokunuyor. Bütün neyim varsa hepsini hafızasına alıp gibi dokunuyor. Her dokunuşuyla içimde kendi varlığının kalelerini örüyor. Sesim çıkmıyordu, hayır demiyordum. Evet romantizm güzeldi hoştu ama içimde bir ateş vardı. Onlarca saattir birlikteydik ama bitmeyen bir şey vardı. Tutmak istiyordum. Gizli kalsın. Bana kalsın. O bilmesin.

Çok gittim geldim. Çok düşündüm. Artık her şeyin cevabını bulması lazımdı. Ben böyle yaşayamam. Boşlukta kalamam.

Masadaki ellerimi kaldırdım. Parmak izlerimin buğusunun kayboluşunu gördüm. Başımı yana çevirip masaya dayadım. Ellerimi arkaya götürdüm. Kollarına çarptı. Ne yapmak istediğimi öğrenmeye o kadar meraklıydı ki izin verdi bana. Ellerimi sırtımda birleştirdim. Sol elim şimdi sağın içinde. Bileklerim yarım yamalak bir çaprazı anımsatıyor.

-“Bak bana. Neyim ben. Neyim?” diyorum.

-“Seksi görünüyorsun. Tamamen bana kendini vermiş gibisin.”

-“Evet bunu istiyorum hem de çok. Ama amacımı bilmeden istiyorum. Seni bilmeden istiyorum.”

Sabitlediğim ellerim tekrar hareket etmeye başlıyor. Tekrar masaya dokunuyorum. Biraz daha belimi eğiyorum. Kıçım daha belirgin şimdi. Gardrobun aynasından onu ve kendimi görebiliyorum. Bana bakıyor düşünerek. Gömleğin uçlarından şöyle böyle görünen kadınlığım. Teslime hazır ellerim. Seksin ve köleliğin birbirine karıştığı bu anda onunda allak bullak olduğunu yüzünden anlayabiliyorum. Bu hali ciddi anlamda hoşuma gidiyor. Ellerimi son kez masadan ayırıyorum. Terlemişler. İnce bir ses çıkararak sıyrıyorum masadan onları. Buğularını sürükleyerek. Kalçalarımın üstüne yerleştiriyorum. Gömleğin eteklerini sıyrıyorum daha da yukarıya. Ellerimin arasında buruş buruş bir kumaş birikintisiyle. Bacaklarım titriyordu.. gerginlikten ve onun o bakışlarından duyduğum hazdan. Nefes alışının hızını görüyordur. Derinleşmesini. Durmasını.. hepsini takip ediyordum. Herkesin kendi adına bir sabrı vardı. Onun içinde hal böyle oluyor bir süre sonra. Derin bir nefes çekiyor içine. Anlıyorum bir şeylerin başlama zamanı gelmiş birileri için. Oda servisi için gelen çocuk bizi düşünüyor mudur diye bir saniye belki aklımdan bunu geçiriyorum. Bana doğru bir adım atıyor. Belki uzun zaman sonra çıkan ilk cümle benden geliyor o anda:

“Döv beni!!”

Bölüm 11: Pavlov'un Köpeği

Bu aşırı isteğin üzerine duruyor. Yanlış duymadığını, beni dövmesini istediğimi söylüyorum. Susup kalıyorum bir an. Söylediğime pişman olur gibi oluyorum. Yani ilk günden bu nasıl bir istekti? Ama duramamıştım. İçimde var bu benim zevk alıyorum hırpalanmaktan. Onun bu samimi tavırları rahatlıkla söylememe yardımcı olmuştu. Ta ki şu ânâ kadar. Çünkü tek bir girişimde bulunmuyordu. Gözlerimi kapattım artık. Pişmanlıkla. Ellerimdeki buruşan kumaşı özgür bıraktım. Utancımdan ne yapacağımı şaşırdım. Red edilmiştim bunun anlamı buydu benim için. Bir sonraki adımımın ne olacağını düşünmeye başladım. Pılımı pırtımı alıp terk etmeliydim odayı. En mantıklı şey bu geldi. Ya sonrası ne olacaktı. En ufak bir fikrim yoktu. Çöktüm olduğum yere. Omuzlarım çöktü resmen. Bütün ümidini yitirmiş bir kadın gibi.

-“Özür dilerim”dedim.

-“Ne için bu özür?”

-“Saçmaladığım için.”

-“Saçmalamadın önce bunu netleştirelim. Sadece ben afalladım. Bekleliyordum böyle güzel bir teklifi.”

-“O zaman..”

-“O zaman.. kalk şimdi eski halini al.”

Pavlov’un köpeği gibi komutumu almıştım. Ben kendimi bir köle gibi hissederek yapıyordum birçok şeyi. Kendimle ilgili her şeyi bir anda döksem ortaya belki itici olabilirdi. Karşımdakini korkutmadan, bu da nasıl bir şeymiş dedirtmeden yapmam gerekiyordu bunu. Kendisinin dövülmesinden zevk alan bir kadının çokta normal şartların insanı olmadığını düşünmesini umuyordum. Böylelikle diğer gerçeklere bir o kadar kolay alışacaktı kendimce.

-“Hadi!!”diyışıyle irkildim gerçeğe döndüm.

Dizlerimin üzerindeydim. Eski halime dönmem emredilmişti. Seri bir şekilde kalktım. Göğüslerim masaya yapışık, ellerim kalçalarımda, içlerinde gömleğinin uçları buruşuk şekilde. Nefesim beliriyor masanın üstünde. Ona bakıyorum aynadan. Ne için. Beni hırpalaması için. Sapkınlıksa bunun adı ben bu sapkınlığı seviyorum. Gel şimdi burada. Burada senin bir dokunuşunla olmak istediği kişi olacak bir kadın var ve senin bilmediğin bir köle var. Senin bir lafınla olmasını emredeceğin biriyim ben. Ve şimdi bana sertçe dokunman beni mahfedecek. Önce bitirip sonra başlatacak. Senin için belki bir fantezi ama benim için çok daha değerli olacak duruşların. Bekliyorum seni. Her zaman ki abartısıyla, hiç beklemediğim kadar denilir şekilde bekliyorum. Bakma artık bana. Şu halimde utaniyorum bir an bile olsa. Artık başlasın istiyorum.

Bakması gerçekten de utandırır oluyor beni. “Lütfen”diyorum mırıldanarak. Artık beni daha fazla zorlamıyor. Yaklaşıyor. O yaklaşınca gözlerimi yumuyorum . sıkı bir tokat bekliyorum kıcıma ama tam tersi oluyor. Kasılmış vücutum yumuşak dokunuşuyla sersemliyorum. O dokundukça ayaklarım yerden kesiliyor. Ellerim kasılıyor. Küçük bir ara. Belki iki-üç saniye.. bir sessizlik oluyor. Ne olduğunu ilk anda anlamadığım bir ses duyuyorum. Tanıdık ama acısı daha farklı bir ses bu. Kığım sızlamaya başlıyor. Ardı ardına inen şaplakların acısıyla açılıyor gözlerim. Acıya dayanıksız vücutum titremeye başlıyor.

-“Acıyor mu?”

-“Evet çok acıyor.”

Böyle diyince duruyor her şey bitti sanıyorum. Olduğum yere layık olduğum yere dizlerim çözüyor. Ağlıyorum sessizce. Ürkmesini istemiyorum. Ben istemiştım sonuçta bunu. Yaklaştığını hissediyorum bana. Başım önümde dururken parmak uçlarını görüyorum. Eğilip üzerime. Gömleğimi sırtıma doğru açıyor. Sevişeceğimizi düşünüyorum. Aynaya attığım kaçak bir bakışta elinde kemerinin olduğunu görüyorum. Çok geçmiyor zaten aradan. O gördüğüm kemer sırtımda şakımaya başlıyor. En kötüsü daha önceki değdiği yere tekrar gelmesi oluyor benim için. Kemerden sonraki halimi düşünüp acıyorum kendime. Sesim çıkmıyor. Gözlerimden su gibi akıyor yaşlarım. Artık yere kapanıyorum acıdan sızıdan.. tırnaklarım artık incecik halinin bir parçası oluyor. Ayaklarım kasılmış havaya asılmışçasına duruyor. Onlarda bu direnişten az çok nasibini alıyor.

Artık direnecek gücüm tahammülüm kalmıyor. Ne bu sessizliğe ne de bu acıya. Sağ

kolumun üstüne düşüyorum. Durdurulamayan iki üç kemer darbesi de bu şekilde yerini buluyor. Ciddi anlamda acı ilk kez ondan geliyor. Böyle anlardan sonra her yerim kaskatı kesilir vücudumda. Hareket etmek istemem, işte bu da öyle anlardan biri. Öyle hareketsiz yatıyorum sessiz oda da. Konuşma yok. Soru yok. Ama dokunuşlar durmuyor.

Sırtımın üstüne çevriliyorum. Bedenim bir çalışma masasının yanında. Oda kapının yakınlarında. Düşebildiğim en aciz yerde gibiyim sanki. Sırtımda neler oldu bitti bilmiyorum. Onun acısından popomun sızısını unutuyorum. Ta ki sürüklenip aynanın önüne getirilene kadar. Başımın altına bir kuş tüyü yastık konuyor. Başım geriye yatırılıp bütün olup biteni görmem sağlanıyor. Acı bu olsa gerek. Kıpırdayacak halinin elinden alınması. Sanki şırıngayla elimden aldılar benden gücümü. Sevdiğim şey bu zaten. Şimdi bana bir şeyler yapılacak sonuna kadar. Ben fark edicem neler olduğunu ve sonsuz bir haz alıcam olanlardan. Hatta bunu dile bile getiricem ama durduramıcam. Durdurmak isteyecek miyim acaba? Lüzum var mı ki buna? Düşünme artık bunları. Zaten senin adına düşünülp planlandılar bile. Sen iki kelimenle kaderini birisinin dokumasına izin verdin küçük sürtük. Şimdi adın gibi sürün. Gerisini de dert etme düşünmek için...

Ben bunları düşünürken bile bir şeyler başlamıştı. O adam gitmişti. Skin ve her yaptığı için özür diler dokunuşlara bürünen bir erkek vardı üzerimde gezinen. Her dokunuşu ilaç gibi gelen. Ve ben ona bakıyorum tersten. Ateş gibi bir teni var bana değdikçe ateşimi yükseltiyor bende.. ellerim başımın yanında ne yapsa bir şey yapmayacağım buna kararlıyım. Zevk alsam dahi sesim çıkmayacak. Elleri göğüslerimde. Elleri biraz önce şaplaqlarla kızarttığı kıcımda. Parmakları kadınlığımda. Dudakları tenimi turlamakta. Yavaş yavaş uzayan sakalları bedenime çizikler atmakta. Ne varsa ondan gelen ve gelebilecek her şeye razı halde önüne serilmiş haldeyim.

Gözlerini gözlerime odaklıyor. Ve başını başımın yanına koyuyor. Yan yana uzanan iki sevgili. Dudakları birbirine yakın ama asla değmiyor. Nefesi yüzüne vuruyor ama asla ona ait olmuyor. Bu yakınlıkta ve bu uzaklıkta iki sevgili. Baş kolumun üstünde. Eli aşağıya doğru iniyor. Ben ise tepkisiz kalmaya çalışıyorum. Ben böyle yaptıkça erkeksi bir asilik beliriyor ama ikimizde aynı oyunun oyuncularız o sırada. Her şey olurken bir şey olmuyor gibiyiz. Parmaklarını sokuyor içime. İstemsiz küçük bir kasılma. Tamamen kadınca bir uyarılma. O da dikkate almıyor. Çok küçük hareketlerle içimde hareket ediyor parmakları. O girip çıktıkça ruhum çıldırıyor. Susuyorum. Sessizce yitiriyorum şuurumu. Nefesim sıklaşıyor. Sıklaşsın. Artık çığırından çıkıyor her şey. Artık kıpırdanışlar gözle görülür oluyor. Utanmıyorum o küçük halimden. Gözlerinde hala gözlerim kaçıran ben olmayacağım. Kararlıyım buna. Doğruluyor olduğu yerde ama parmakları halen içimde. Rahatsız mıyım? Kesinlikle hayır. Aralanmış bacaklarım daha da aralanıyor. Yaptığına bakıyor sanki. Ne hale geldiğime. Ne haldeyim diye hayal ediyorum. Tekrar aynaya bakıyorum. Birbirimize artık buradan bakar oluyoruz. Ters yansıyırlarımız sevişiyor orada. Onun bu soft sevişmesi alışkın olmayan bedenime haz veriyor. Verdiğim sözü bozuyorum. Artık susmak haksızlık olurdu.

Aklıma gelip dilimden düzen bütün ucuz lafları söylüyorum ona. Cevapları geliyor ardı ardına. Sevgilim pelte olmuş bedeni bir safra gibi üzerimde. Baş boynumun koyunda sığınmış bir tekne gibi. Güvende ve huzurlu. Varlığı varlığını bastırıyor. Ben varım diyor artık. Bir süre orada kalıyoruz.

-“Kahve?”

-“Mmmm. Ne güzel olur biliyor musun?”

-“Tamam yaparım ben.” diyor.

-“Peki” diyorum.

Yavaşça kalkıyor koynumdan. Kahvenin suyunun kaynayışını ve duştan gelen sesini

duyuyorum. Aynadan o halime bakıyorum. Açık bacaklarımın haline. Memelerimde gezinen elime. Saçlarımı çekiyorum yüzümden. Kalkıp dizlerimin üzerinde duruyorum. Kan oturmuş kığıma ve kabaran sırtıma bakıyorum. Elimle değebildiğim noktalara dokunuyorum. Onları incelerken suyun kaynadığını anlıyorum. Kahveleri fincana koyuyorum. Suyu ekliyorum. Kahvenin suya karışması beni beş dakika öncesine döndürüyor.

-“Dikkat et.” diyen bir sesle kahvenin taşmasına az kala kendime geliyorum.

-“Dalmışım.” diyorum.

-Ben de demin daldım.” diyor. Gülümsüyorum..

-“Gel yıkıyım seni.” diyor. Elimi uzatıyorum. Tutarak duşa sokuyor. Elinde duş jeliyle beni köpüğe boğuyor. Suyun değdiği yerler acıyor biraz. Kurulama işini de kendisi üstleniyor. Çıktığımızda kahveler ılıklaşmış bizi bekliyorlar. Hemen içiyoruz ayakta. Hadi gel krem sürelim sırtına diyor. Resepsiyonu arayıp krem istiyor. On dakika sonra geliyor krem. Beni yatağa yatırıp bütün sırtıma ve popoma sürüyor elleriyle.

-“Baloda izler görünsün istemeyiz değil mi?” diyor.

Benim için fark etmeyeceğini belirtiyorum. Biraz susup:

-“Peki. O zaman sırtı açık bir şeyler giy o gece.” diyor. Kabul ediyorum.

Uykum geliyor. Saçlarımla oynamasını istiyorum. Sızıyorum o şekilde. Uyandığımda sabah olmuş ve ben gece nasıl yatmışsam o şekilde uyanıyorum. Başımı sola çevirip dışarıya bakıyorum. Hava oldukça güzel ve deniz pırl pırl.. yatakta yalnızım. O gitmiş.. yastığa sarılıp dışarıya bakıyorum....

Bölüm 12: O'nun Kollarında

Derin bir nefes çekiyorum. Her şeyi mahvetmişim. Sabırsızdım ve bu her zaman bir şeylerin bitiş sebebi olup çıkıyordu karşıma. Onu da kaybettim diye biraz olsun üzıldüm. Onu düşündüm bir an hak verdim. Tercihleri sapkınlık olarak görülen bir kadının isteklerin sadece üzmemek adına yapmış kibar bir erkekti. Yanımdan bu denli çabuk uzaklaştırmak ise benim gafletim oldu. Her son yapışımında hatamı bir daha olmayacak diyorum. Ama bunu beceremiyorum demek ki...

Sarıldım yastığıma daha da çok. İşte o anda bir kaltak gibi hissettim kendimi. Bunun yapılmasını ben istedim hem de. Ben izin verdim. Sinirimden ağlıyordum. Gözümünden sessizce akıttım günahımı. Çıldırılmış gibi bağırmaya başladım. Yastığa vurmaya başladım. Gülmeye ağlama karışmış haldeydim.

-“Canım ne oldu.” sesiyle durdum. Sese yöneldim. Kapı açıldı ve o bana bakıyordu.

-“Nerdeydin sen?!!”

-“Sana çiçek almak için çıkmıştım. Ama ne bu halin ne oldu?”

-“Seni göremeyince korktum. Bir daha bırakma. Bırakma!!”

-“Canım.” diyerek geldi ve sarıldı bana. Ben sakinleşene kadar da sımsıkı sarıldı.

Duşa girdim ardından ve kendime çekidüzen verdim. Ben giyinir giyinmez de lobiye indik. Ben telefonumu açarken o hesabı kapatıyordu. İstinye’de geniş koltukları olan ve üzerlerinde renkli küçük yastıklarla süslü deniz manzaralı bir yerde kahvaltı yaptık. Balo

için elbise almam lazımdı birlikte bakmayı teklif ettim. Genel hatlarıyla siyah ve sade bir elbise düşünüyordum. Öyle de oldu. İlk girdiğimiz mağazada gördüğüm ilk kıyafeti aldım. Biraz durgundum. Bunu o da söyledi. Sanırım hastalanacağım diyip geçiştirdim. Ama sabah gerçekleşen ve şahit olduğu o manzaradan sonra bir şeylerin eskisi gibi gitmediğini anlamıştı. Beni üzmemek istemediği için konuyu açmadığını düşündüm. Ben de sorun yokmuş gibi yapmaya zorladım kendimi. Eve geldiğimizde kahve içmeyi teklif ettim. Biraz dinlenmemin daha iyi olacağını söyleyerek erteledi davetimi. Küçük bir öpücükle veda edip ayrıldım yanından..

Merdivenleri çıkarken buldum kendimi. Anahtarımı ne zaman çıkartmıştım. Bunca hatayı nasıl üst üste yapmıştım. Bir daha yapmayacağıma söz verdiğim ne varsa önce kendimi ezip geçerek bir daha yapan biriyim ben. Salak demeye dilim varmıyor. Ölümlü dünya diyip saçmalamakta yakışmaz bana. Eskiden bir adama aşık olup onunla yaşlanmak, kendi evimin penceresinin önüne koyacağım iki kişilik bir sabah kahvaltısında ona ilk günkü aşkımla bakmaktı hayalim. Onun elde ettim de mi bu sapkınlığım? Durdurulamazlığım? Tanrı'm yalvarıyorum sana ıslah et beni. Dur de!! Bodoslama daldım. Çıkamıyorum. Artık çırpınmıyorum bile. Merhametine sığındım. Soyundum ruhumla kaldım suyun altında. Kutsa beni arındır ruhumu. Üstümde beyaz bir sır kalsın. Tenime işleyip beni saklasın. Nur saçsın bedenim. İlk günküde de günahsız olayım. Elinde değneğiyle çobanının güttüğü bir koyun olmaktan başka çarem yok. Artık ne gelirse senden diyorum. Olacak her şey artık kabulüm bunu fark ediyorum saçlarımı tararken. Gülmediğimdeki o soğuk yüzüme bakıyorum. Gözlerimin altı mor. Şimdi bu halkalar ben moru seviyorum diye mi var? Yoksa her sevdiğim şeyin verdiği zarar gibi mi var? İyi kötüyü ayırt edemiyorsun farkındasın değil mi? Ne haldesin bak kendine!! Silkin artık, dur!

Kapı çalıyor. Bornoza sarılıyorum. Kim diye bakıyorum. Apartman görevlisi kendisini tanıtıyor. Bana bir mektup geldiğini ama kuryenin vermediğini, bana verilmek üzere bir bilgi kağıdı bıraktıklarını söylüyor. Alıyorum kağıdı. Arıyorum üzerideki numarayı. İsim verilemeden açılıyor. İsrarla kimin yolladığını soruyorum söylenmiyor. Gizli kalmasını istemiş kişi. Bunun yasal olmadığını güvenemeyeceğimi söyleyip kendim teslim almak istediğimi söylüyorum. Epey bir ağız dalaşı sonunda kazanan ben oluyorum. Apar topar giyiniyorum ve çıkıyorum yola. Aklımda onlarca soru. Çantamda digital bir makine ve bayıltıcı sprey. Nereye gittiğimi bilmiyorum değil mi sonuçta. Kendimi tanıtip verilen kağıdı uzatıyorum. Yetkilisine danışacağını söylüyor içeri gidiyor çalışan. Bilgisayarın ekranı açık ama ben göremiyorum. Fotoğraf makinasını açıp tersten ekranı çekiyorum, aceleyle çantama atıyorum. Adam geliyor bir süre sonra. Ben bir şey yapmamış gibi bir koltukta onu bekliyormuş gibi duruyorum. Üzerinde kişiye özel yazısıyla bir sarı zarf. Alıp ayrılıyorum. Taksiye biniyorum. Hem meraklıyım içinde ne var diye hem de korkuyorum. Eve kadar bekliyorum.

Bir kahve hazırlıyorum en sertinden. Yatağın üstündeyim. Bağdaş kurdum karşımda zarf. Bir nefes alıp uzanıyorum. Açıyorum. İçinden siyah üzerinde mumla damgalanmış bir zarf çıkıyor. Sembol tanıdık. Biraz olsun rahatlayıp açıyorum zarfı. Kimden geldiğini biliyorum nasıl olsa.. O'ndan gelmiş bana!

"Benim değerini bilmeyen ufaklığım!

Hayat ne değersin anlamsız değil mi? Anladın mı artık bunu. Nesin ne değilsin gördün mü?

Her şeyi yapıp küçük aklınca ödeştin mi? Bunları yaparken bana mı kendine mi yaptın?

Kendinle köleliğini ayırabildin mi?

Kendini ararken kayboldun mu koridorlarımda?

Canın acıdı, tenin sızladı mı?

Sana ne desem sen osun!!

Ne fazlası, ne azısın... Sadece benim gördüğüm kadarsın.. Ne eksisin ne artı.

Değerin neyse ederin o!! Bir gram fazlası değil...

Şimdi parmaklarımı şaklatmamı bekle..

Efendin..."

Bittiğinde ellerim ve ayaklarım yarıya kadar kanı çekilmişti. Bir daha görmeyeceğim bir yere kaldırdım. Hiç okumamış farz ettim. Yüzümü yıkadım ve o mektubu unuttum. Odayı havalandırdım. Uzun süre ışıksız ortamda kalmamaya çalıştım. Gece saat 3 gibi yattım. Sabah erkenden kalktım. Mesaj geldi telefonuma. Okudum. Sevgilimden.. Beni arabayla almaya geleceğini ve kahvaltı etmememi yazmış. Dediklerini yaptım. Hazırlanıp onu bekledim. Korna sesiyle merdivenleri inmeye başladım. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak olanları hiçleştirmiş gibiydi. Aklımda tek bir soru yokmuş gibi rahattım. O evdeki depresif halimden eser yoktu. Derin bir öpüşme. Gözlerinin içine bakıp, özlem dile getirme. Her şey mükemmeldi.

Bugün pazartesi oldukça yoğun olurum diye düşünüyordum, bunu belirtmek istedim aklıma geldiğinde. Tahmin ettiğini, sorun olmayacağını söyledi. Ayak üstü güzel bir kahvaltı yaptık. Mükemmel bir kahve içtik üstüne. Kendime geldim o anda. Kılı kılına ofise yetiştim. İşyerinde hemen hemen ruh gibiydim artık. Çok fazla işle ilgilenmiyordum. Arkadaşlarımdan da oldukça uzaklaşmıştım. Bundan rahatsız mıydım? Hayır değildim. Beni anlamayan kişilerle olmaktan ben de haz almıyordum. Birkaç kişi baloda ne yapacağımı sordular, yuvarlak sözlerle geçiştirdim.

O güne kadar her akşam buluştuk sevgilimle. Bazen benim evimde bazen bir otel odasında. O günde yaşananlar istenmeden ve talep edilmeden yaşanan birliktelikler oldu. Gözlerini kapatıp, kendisine sunulan hazzın sonuna kadar tadını çıkartan kadın müsveddesi olmaktan öteye gitmedim. Son şansımymış gibi sunulan bu adama adamak ve eskiden olanları unutmak istedim, istiyorum da.. çok istiyorum... unuttur bana olanları ne olur? Ne çaresizim haberin yok. Ne kadar cevapsızım ruhun bilmiyor. Bilse yanımda kaç dakika tutar bana duyulanlar bilemiyorum bunu. İşte bu sebeptendir ki; ne anlam verirsen bana temiz ve durgun hayatında buna razıyım...

Yoğun bir döneme giriyoruz ikimizde. Balo gününe kadar buluşmalar, ayrılımlar, toplantı üzerine toplantı... eskisi kadar başarı gösteremesem de atlatıyorum hatta savuşturuyorum işleri başımdan. Mailler atıyor bana.. varolduğunu anımsatıyor kibar adam. Ben seni, senin beni kabullendiğin gibi kabullenemedim ama bunu sana söyleyemiyorum. Sadece yaptıklarının karşılıklarını veriyorum. Farkındasın ama susuyorsun. Yine kibarlığından, anlayışından. Beni bitiren de bu.. ikimizde biliyoruz değil mi? seninle susmayı öğreniyorum şimdi...

O gün geliyor. İşleri öğleden sonra bitecek şekilde planlıyorum. Akşam 9 a kadar yetişmenin telaşı alıyor beni. Bu ilk resmi toplantımız sonuçta. Yanında güzel görünmek istiyorum sebepsizce. Acaba ona mı? karşılaşırsak ümidiyle bir başkasına mı? cevabını verebilecek kadar cesur değilim...

Eve gelip banyo yapıyorum. Çıkar çıkmaz parfümümün vücut losyonunu sürüyorum. Belirli bir bölge bana ait olsun istiyorum her hareketimde. Elbisemi giyiyorum. Klasik bir ayakkabı ve küçük bir el çantası. İnci takılarımı kullanmayı tercih ediyorum. Kuaför randevuma yetişmem lazım bunu fark ediyorum. Makyaj çantamı kapıp çağırdığım taksiye biniyorum. Genelde bindiğim şoföre denk geliyorum. Gidene kadar dünyayı kurtaracak sohbetlerden yapıyoruz. Gülümseyerek iniyorum.

Hemen oturuyorum koltuğa ve kendimi kuaförüme teslim ediyorum. Ona bırakıyorum nasıl olacağımı. Lüle lüle saçlar ve varla yok arası natürel bir makyajla sevgilimin beni almasını bekliyorum. Arabadan inerek karşılıyor beni.

-“Mükemmel görünüyorsun. Gerçekten.”

-“Teşekkür ederim.”diyorum.

Başlama saatinin yaklaştığını görüyoruz. Düşündüğümüz içki içme işini erteliyoruz başka bir gün mutlaka yapmak üzere. Ulaşıyoruz. Vale arabamızı teslim alıyor. Davetiyelerimizi teslim ederek ana salona geçiyoruz. Etrafın düzenini bozmayacak şekilde aralara serpiştirilmiş hastane reklamları, doktor sözleri gözüme çarpıyor. Birkaç arkadaşıyla özellikle tanıştıyor. Kendisi gibi olan kişiler çoğu da. Yavaş konuşan, konuşurken sözünü kesmeye kıyamayacağı kişiler. Buraya ait miyim diyorum bir an. Sanırım anlıyor ki; izin isteyip uzaklaşıyoruz. Ofisten birkaç dedikoducu bizi görüyor. Artık yarın olabilecekleri az çok tahmin ediyorum. Olan oldu diyerek daha rahat davranıyorum. Açılış konuşmasının başlayacağı anons ediliyor. Herkes masasına oturmak için hareketleniyor. Gün içinde birçok kez telefonda konuştuğum ya da birebir muhatap olduğum hekimlerle masada olmak, onların başlarıyla selam vermesini garipsiyorum. Elimi tutuyor bir an.

-“Rahat ol. İlk günde demiştim sana alışacaklar.”diyor.

Başım la onaylıyorum ve gizli bir nefes alıyorum. Gülümseyişle karşılaşıyorum. Ben de gülümsüyorum. Konuşmacı üstüne konuşmacı. Yaklaşık bir saat böyle devam ediyor. Açılış dansı yapılıyor tango sanatçıları eşliğinde. Elimden tutuyor kaldırıyor. Kırmıyorum. Hatırladığım kadarıyla eşlik ediyorum. Yarım kalan kurstan ve devam etmek isteğimden bahsediyorum. Olur gideriz diyor. Oturuyoruz masamıza. Bir süre sonra yemek servisi başlıyor. İzin isteyip lavaboya gideceğimi fısıldıyorum kulağına. Eşlik etmek istiyor. Önemli değil ben giderim, lütfen sohbetine devam et diyorum. Kalkıyorum, masaları birer birer geçiyorum. Kapıdaki görevliye soruyorum nereye gitmem gerektiğini.

Bir havlu ile yüzümdeki detayları düzeltiyorum. Etkisini yitiren rujumu tazeliyorum. Havaya sıktığım parfümümün altına usulca dalıyorum. Bir alkış sesi duyuyorum. İçeriden geldiğini düşünüyorum.

-“Bravo. İşini biliyorsun.”sesiyle benim için olduğunu anlıyorum.

Bakışlarım onunkilerle çarpışıyor. Bir anda gerçekleşen ağır hasarlı bir trafik kazası gibi. Ne olduğunun farkında olmak için yarayı görüp canınızın artık acıması gerektiğini düşünürsünüz. O zaman bir acı bütün beni hırpalar. Ben de o anda aynaya bakıyorum. Çizgi filmlerdeki küçük kızların gözlerindeki o ağlama titreyişini ben gerçekte yapabildiğimi keşfediyorum. Dudaklarım aşağıya sarkık ve kasılmış. O anda bana sorulan hiçbir soruya cevap veremeyecek kadar da mühürlüler. Adımlarının sesi taşlarda yankılanıyor. Ellerim mermere yapışmış bekliyorum. Ne olacağını bilmeden.

Arkamda. Bedeni sadece yarım adım ötemde. Biliyorum. Görüyorum. Kapıdan birisi girecek görecektiyse delirmek üzereyim. Ellerini omuzlarıma yerleştiriyor. İstemsiz bir gerilme ve silkinme. Bu denli cesareti kısa sürede topladığım için hafif yollu bir laf sokmasıyla cevaplanıyor bu davranışım. Susuyorum. Bir an önce gitsin diye. Sürekli bir şeyler diyor dudakları, yarısını anlıyorum yarısı çınlayan kulağımda kayboluyor. Stresin son haddinde. Olacaklardan, olmasını istemediklerimden korkuyorum. Başım dönmeye başlıyor. En son gördüğüm kare beni tutmak için müdahalesiydi. Uyandığımda. Küçük bir yerde onun kucağındaydım.

-“İyi misin?”

-“Evet.”

-“Neredeyiz?”

-“Aynı yerdeyiz. Ama bir kabindeyiz”

-“Ne kadar zaman oldu. On beş dakika kadar.” Süreyi duyar duymaz kalkmak için öne eğiliyorum. Dizginliyor beni.

-“Gitmek zorunda değilsin.”

-“Zorundayım. Ayrıca bunu istiyorum.” diyorum ve kabini terk ediyorum.

İstiyorum ki bir an önce koridora çıkayım. Önce aynaya bakıyorum. Fena görünmüyorum. Son kez gözlerine bakıyorum aynada ve yürüyorum. Arkamdan baktığına eminim, dik durmaya çalışıyorum. Salona giriyorum. Geciktiğim için özür dileyip, bütün suçu karşılaşmadığım geveze bir arkadaşşıma atıyorum. Ne kadar inandığını bilmeyerek içkiye uzanıyorum. Çaktırmadan içebildiğimce çok içiyorum.

Gece saat 2 gibi balo bitiyor. O günün anısına girişte verilen yaka iğnesini çantama koyuyorum. Çok içtik bir otelde kalalım. Tatiliz nasıl olsa diyip kendimizi her zaman gittiğimiz yere atıyoruz. Yolda çorabımın kaçtığını görüyor. Çıkartıyorum giderken. Kaçık olmasından ise olmaması daha iyi diyorum. Artık bizi tanıyan valeye kendisinin park edeceğini söylüyor. Park ediyoruz aracımızı. Yarı uyuşmuş dudaklarıma dokunuyor parmaklarıyla. Dokunma öp diyorum fısıldayıp. Dediğimi yapıyor. Bu gecenin ilk sevişmesi o anda yaşanıyor. Onun o küçük fahişesi olmak benim için basit bir şey bunu o da biliyor. Kapımı açıyor ve asansöre götürüyor beni. Odamızın anahtarını almak için kayıt yaptırırken ben çoktan kata çıkıp verilen ikinci anahtarla kapıyı açıyorum. Çantamı ayakkabımı oracıkta çıkartıyorum. Saçımı banyo kitinden çıkan bantla tepeme topluyorum. Suyu açıp küveti dolduruyorum. İçine mis gibi banyo köpüğünü boşaltıyorum. Suyun şiddetiyle köpükler beliriyor. O sırada kapı açılıyor. Banyodan sesleniyorum.. soyunup yanıma geliyor. Ben suyun içindeyim. Sızan vücudum pelte gibi. Ellerime masaj yapıyor usulca. Ayaklarıma uzanıyor elleri. Suyun içinden çıkarıp kendisine çekiyor. Baş parmakları ayak tabanımın ortasında bastırarak nokta nokta kasılmama neden oluyor. Bazen huylanıyorum dokunuşlarından. Çekmeye çabalıyorum ama tutuyor. Artık alışıyorum. Bir aşağı bir yukarı giden parmaklara. Buna da yap dercesine diğerini kendi isteğimle sunuyorum. Öyle rahatlamış durumdayım ki; başıma ne gelse tepki veremeyecek kadar kendimden geçmiş durumdayım. Elini tekrar suya daldırıyor. Suyun çekildiğini hissediyorum. Üşümeye başlıyorum. Göğüslerim semsert kesiliyor.. suyu açıyor. Sıcacık. Üzerime sıcak bir yaz yağmuru yağıyor. Bundan güzel bir şey olabilir miydi? Üzerimde kalan köpüklerde artık bedenimi tek ediyor. Bir ben kalıyorum bana. Suyu kapatıp havluya sarıyor sarım yamalak beni. Yatağa geçiyorum. Yüzükoyun yatıyorum. Elini karnımın altına sokup çekip alıyor havluyu. Korkma diyor ve losyonu üzerime boşaltıyor. Bütün elleri kremi yaymak için üzerimde. Yönlerini karıştırdığım bir tempoda beni benden geçirmekle meşgul. İpini koparmış bir sandal gibi usul denizde dalga dalga sahilden uzaklaşıyorum.

O benle bu kadar iç içeyken ben onun kollarında uyandığım anı düşünüyorum. Hangi yanımda daha kahpe ruhum mu ? bedenim mi? onun isem burada işim ne? Ne yapıyor bu adam bana? Eğer elleri yabancım değil ise bu adamın o adamın gözleri neden hala aklımda? O bana ne yaptı? Neden ben onu görmeden de onun gibiyim? Kurumaya yüz tutan suların içinde ölümüne randevu vermiş zamanının dolmasını bekleyen süs balıkları gibiyim. Bunun farkındayım ve değiştirmek için bir şey yapmıyorum. Sürüngen ruhumu her gün çarşaf gibi ona sunuyorum. Her sabah temiz kalkıyorum. Bunun için kahroluyorum artık. Al beni kirlet. Buna alışkınım ben. Yaz! Çiz! Boz beni! Şekilden şekle sok! sonra da fırlat beni adresi belli olmayan zamanlara. Onun bana yaptığını yap. O, ol bana. Biliyorum haksızlık bu sana. Ama O, ol bana.

Ben şimdi buradayım ya. Sana hiç ait olamayan ben. Bütün gerçeklerini bildiğin ama

sustuğun ben. Adımı söyle bana neyim ben? Var mı bir adım? Bittim mi? bitmeye ramak mı kaldı? Duyur sesini.. küçük bir masalda önemsiz bir rol ver. Sonra onu da elimden. Kusulacak her kini kabul ederek uzandım yatağına. Şimdi bana şeklimi ver. Ne yapmak istiyorsan onu yap.. Hazırım..

Şimdi gözlerim loş ışıqla aydınlanmış otelin tavanında. Aklımda birisi var ama hangisi bilmiyorum. Kollarımda bir adam. O adam içime dalmış beni arıyor. Derinlere gidince bulacağını sanıyor ama yanılıyor. Ben tepkisiz bazen de tepkili hallerdeyim. Ben şimdi o "Seni seviyorum" diyen adama gözümünden süzülen bir damla yaşla cevap veriyorum:

-“Ben de seni..”

Bölüm 13: Bergamut Çayı

6 gün sonra...

Kibar adamın çekici sevgilisi olarak hayatıma devam ettim. Çok şikayetçi değilim ama tatmin olamayan isteklerim beni zaman zaman tetikliyor. Kendimi boş bırakmamaya çabalıyorum. Bazen yatağa yatıp düşünüyorum bugün hangi halimi sergiledim diye. Hasta olduğumu, tedaviye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Sonra aslında istediğim gibi yaşayabildiğim için normal buluyorum kendimi. Hatta diğerleri için üzüldüğümü bile hissettiğim oluyor. Bir beceriksiz halim var evet kabul ediyorum. Bunu ne zaman düzeltirim bilemiyorum. Sonra durup düşünüyorum ki; kendimle ilgili bilemediğim ne çok şeyim var. Yarın? Mesela yarın ne olacağım? Kendim mi? Onun güzel sevgilisi mi? Asi bir köle mi? İki yıldızlı bir otelin daimi müşterisi mi? Hangisi bana daha yakışıyor? Hangisinden vazgeçemem sorsalar?

Saate bakıyorum. Çıkış saati gelmiş. Telefonum çalıyor. Asistan arıyor.

-“Doktor Bey’in operasyonu devam ediyor. Haber vermemizi istedi.”

Masamı toparlıyorum. Çantamı alıyorum, elimde şalım fırlıyorum ofisten. Bir araba çeviriyorum. Başım çatlarçasına ağrıyor. Müziği kapatmasını istiyorum şoförden. Yolda giderken çiçekçilerin önünden geçiyoruz. Apar topar durduruyorum aracı. Bir demet sarı lale. Çocuğum gibi kucağımda. Yola böyle devam ediyoruz. Kapı önünde birkaç fatura ve banka gönderisi. Evin içindeki hava basıyor beni. Açıyorum ne kadar pencere varsa. Yemek yapacak halim yok. Pizza sipariş ediyorum. Yanında beyaz şarap. Daha ne olsun diyorum içimden. Alışkanlığım olmasa bir sigara yakıyorum, ağrıma iyi gelir ümidiyle. Üzerimi değiştiriyorum bu arada. Pijama ve babetler terliklerim. Bir nefes daha çekiyorum bitmeye yüz tutan sigaramdan. Kapı çalıyor. Zile basıp odama gidiyorum. Üzerime sabahlığımı alıp cüzdanımla geliyorum kapı önüne. Geleni gideni göremiyorum. Sesleniyorum kim o diye cevap alamıyorum. Yavaşça açıyorum kapıyı. Başımı çıkarıyorum usulca.

-“pizzanız hazır hanımefendi.” diyor biri.

Küçük bir çığlık atıyorum. Sanırım çok sarsılmış görünüyorum ki; korkma gel buraya diyip sarılıyor. Ben de sipariş verdiğimi, onu beklediğimi söylüyorum başım göğsünde. İçeri geçiyoruz. Kapıda pizzacıyla karşılaştığını, adımı görünce kendisinin teslim aldığını söylüyor. Operasyon uzadığı için gelemediğini tekrarlıyor. Masadaki çiçekleri görüyor. Henüz suya koymamıştım onları. Alıp vazoya yerleştiriyor. Suyunu koyuyor. Bir de aspirin ekliyor. Daha uzun yaşıyorlarmış öyle. Sonra durup bana bakıyor. Gülmeye başlıyor. Hatta kahkaha demeliyim.

-“Bu ne hal böyle. Dağılmışsın.”

-“Geleceğinden haberim yoktu. Ondan böyleyim.” diyip gülümsüyorum. Elim başımda

saçımı karıştırıyorum. Daha da gülüyor o halime.

-“Bu arada gelirken haber vermediğim için üzgünüm. Beklendiğimi düşünmüştüm ama bunu düşünürken haber vermem gerektiğini düşünememişim.”

Utaniyorum ben ne dedim diye: -“Canım onu demek istemedim ama beni de böyle gör istemedim..”

-“Her halin benim olsa olmaz mı? Ben her halini bilsem. Her haline dokunsam.”

-“...”

-“Nasıl istendiğini bilsen böyle susmazsın. Bir cevap verirsin.”

-“Vermiştim.”

-“O günden sonra hiç vermediğini biliyor musun? Farkında mısın?”

-“Evet öyle her dakika dile getirmiyorum. Bunda haklısın. Ama ben böyleyim. Diyemem her hissettiğimi. Sana yazarım onlarca sayfa ama iki kelimeyi diyemem kolayca.”

-“Hissedersen dersin.” diyor ve konuyu kapatıyor.

Yemek yiyelim diyorum. Şarabı, kadehleri alıp salona geliyorum. O koltukta oturmuş gelmemi bekliyor. Diz çöküyorum yanına. Ben pizzayı açarken o şarabı servis ediyor. Az önce yaptığımı affettirmek için şımarık bir kedi gibi davranıyorum. Elimde bir dilim pizza, diğer elim dizinde.. Sen buradasın ve ben senin farkındayım dercesine dokunuyorum ona. İkinci kadeh için elimle işaret ediyorum. Uzanmak için hamle yapıyor.

-“Ama önce öp beni.” diyorum. Hemen öpüyor. Kadehimi hazırlıyor. İçimi ısıtan bir sıcaklığı var onun. Ama acı çekiyorum, vicdan azabı oluyor onun güzel bakışı. Beni güzel görüşü.

Yemek bitiyor, içmeye devam ediyoruz. Bak sana ne göstereceğim diyerek kalkıyorum, notebooku getiriyorum. Meraklanıyor, ipucu istiyor. Ama vermeye niyetim yok. Git gide merak ediyor. Senin için yaptım diyorum küçücük gülümseyişimle. Mutluluğunu görüyorum. Onun için yaptığımı söylediğim ender şeylerden biri. Her garip davranışıma “ender şeylerden birisin sen” diyen bir adam için az gibi geliyor. Onun bana bunu dediği her an aklıma evimin güzel bir yerinde duran ender şeyler kitabı geliyor. İçerisinde tabiat olaylarının kırk yılda bir olanını, narin ve değişik deniz canlılarını barındıran ve canlı renklerle resmeden bir kitap. Onca nadirlik ve enderlik içeren bir yayımda beni de onlar gibi nitelemesi hoşuma, bazen de garibime gidiyor.

-“Hazır mısın?”

-“Evet. Çatlattın ama.. Hadi.”

-“Tamam. Ama samimi fikrini diyeceksin.” diyorum ve göstereceğim bölümü açıyorum.

Yalnızken çektiğim kendi fotoğraflarımı gösteriyorum bir bir. Çıplak, yarı çıplak, vücudumun belirli yerlerine yapılan bondage uygulamaları ve mumların üzerimde sonlandığı kareler. Çektiğim fotoğraflar birkaç tur dönüyor. Tepkisini ölçemiyorum.

-“Evet..Ne düşünüyorsun?”

-“Beğendim. Her şeyden önce bana yapılmışlar beğenmem mi?

-“Başka?”

-“Evet.. Erotik sitelerde buna benzer çekimler gördüm. Ama bunların benim sevgilimin vücudunda yapılması değişik bir his. Ben sana kıyamıyorken, bunları kendine yapma isteğin bazen aramızda sorun yaratacak diye endişe etmiyor değilim. Bu konuda destek almak ister misin?”

-“...”

Susmamdan hoş karşılamadığımı anlamış olacak ki. Beni anladığını, her halimi sevdiğini, sadece bana yetemeyeceğinden endişe ettiğini dile getiriyor. Farklı farklı kelimelerle kurduğu aynı anlamlı cümleleriyle. Kafamı sallıyorum incinmediğimi belirtmek adına. Ama asla gerçek değil. Ben acaba bir şeyler değişir mi diye çabaladıkça red ediliyorum bunu anladım o gece. Bir karar vermem gerekecekti. Ya böyle içimde eksik parçalarım la yaşayacaktım ya da ciddi anlamda beni tamamlayacak bir hayata doğru yönelecektim. Hangisi benim için doğru olurdu? Yoksa hem onun sevgilisi, hem birinin kölesi mi olmak lazımdı? Bu hayat herkesçe kabul görmediği için ikinci bir hayatı gizlice yaşamak aldatma değil miydi? Bunu saklamak ağır bir yük. Paylaşmanın tokatı da ağıra benziyor. Şimdiden öyle en azından benim için.

Kasılan dudaklarımla kendimi ağlamamak için tutarak hiçbir şey yokmuş gibi yapmaya çalıştım. Notebooku kaldırdım ilk iş. Kadehleri elime alıp, kahve yapacağımı söyleyerek onu yalnız bıraktım salonda. Bardakları makinaya yerleştirdim. Su ısıtıcısına suyu koydum. Ellerim titriyordu. Sinirimden. Öfkemden. Hem de nasıl? Nasıl titriyordu. Tuvalete koştum kapattım kendimi. Onun bunu görmesini istemedim. Suyu açtım ki sesimi duymasın. Yüzümü yıkadım. Gözümdeki kızarıklığın geçmesini bekledim. Ama ne kadar beklenebilirdi. Anlaşılacağını az çok bilerek mutfığa geçtim. Kahveleri hazırladım. Elimde iki fincanla her şey yolunda gülümsememle içeriye girdim. İçeride değildi. Elimdekileri masaya bıraktım. Yatak odasına baktım. Seslendim. Bir cevap alamadım. İçimde küçük bir sızı oluştu. Ne yapmam gerektiğini bilemedim. Holde olduğum yerde çöktüm. Ne yapmam gerekirdi şimdi? Telefonla arasam, gel mi desem? Mesaj daha mı anlamlı? Gelişinin bir anlamı var mı? Peki ya gidişinin? Belki bu gidişi bazı şeyleri güzelce bitirecekti? Şimdi onlarca soru, onlarca olasılıkla küçücük evimde buna bile bir çare bulamadım.

Kalktım. Salona geçtim. Masadan kendi kahvemi aldım. Televizyonu açtım. Kanallarda izleyecek bir şey bulamadım. Müzik kanallarını taramaya başladım. Sürekli ardı ardına klipler çalan bir kanal buldum. Şarkılar çok güzeldi. Kendimi git gide kaptırıyordum duyduklarıma. Kalkıp o gecenin ikinci şarabını açtım. Odama gidip dolabımı açtım. Siyah kısa elbisemi, file çorabımı ve topuklu ayakkabımı giyindim. Dudaklarımı boyadım sadece. Fuşya güzel durur diye düşündüm dudaklarımda. Saçlarımı açtım. Tepemde toplu kaldığı sürede dalgalanmıştı. Yürümeyi beceremediğim ayakkabılarla holün yarısında durup eğildim ve yerde beni bekleyen şişemi aldım. Müziğe doğru yürüdüm. Işıkları kapattım. Ekranda görüntüler değiştikçe salonun içi kişisel diskom gibi görünüyordu. O gece benim için açılmıştı mesela burası. Bütün içkiler benimdi. Belki izleyen gözler vardı beni. Benim dansıma bakıyordu. Belki beni beğeniyordu. İstiyordu. Bir süre sonra ayakkabılar sıkı ben. Çıkarttım ayaklarımdan. Şişenin çoğu bitmiş. Elimden hiç bırakmamışım. Bir kadehi bile çok görmüş gibi sadece dudaklarımla içmişim. Çok mu bu davranış? Yoksa az mı? Durdum bir ara. Ya dedim sen ne diye soru soruyorsun hep kendine salak mısın? Kim sana ne yaparken izin alarak yapıyor? Sen ne saçmalıyorsun? Artık bırakılması gereken ne varsa her şeyi orada bırakma kararı aldım. Bilmem kaçınıcı kararım hayatıma hoş geldin diyerek şişeyi kaldırdım. Sarhoş olmaya başlamıştım. Balkona çıktım. Demirliklere tutundum. Derin derin soluk aldım. Bir aşağı bir yukarı yürüyordum küçücük balkonda. Salona geçip kırk günde bir sigaralarım dan birisini yaktım. Balkona tekrar çıkıp pencere çıkıntısının üzerine oturdum. Kalkmak için demire tutunmak istedim ama bir an dengemi kaybettim. Gece içinde yankılandı bir ses..

-“Dikkat et!!! Düşeceksin!!”

Toparlandım. Kim dedi bunu diye bakmaya çalıştım. Geçte olsa gördüm. Sol çaprazımdaki apartmanın üçüncü katındaki bir adam.

-“İyi misin? İyi misin dedim?” diyor.

Elimi havada sallayarak evet diyorum. İçeri geçiyorum. Kahve hazırlamaya başlıyorum. Üzerimden elbisemi çıkartmak için fermuarımı açıyorum. Kapı çalıyor. Otomatiğe basıyorum. Adım sesleri yaklaşıyor, kapımın önünde son buluyor. Kulağım kapıya yapışık, kimin geldiğini soruyorum.

-“Karşı komşunuz. Merak ettim. İyi misiniz?”

-“Eevet.. İyiyim. Çok mu kötü görünüyordum?”

-“Kötü değil. Endişelendirdiniz, hepsi bu.”

Böyle kapı arkasından konuşmanın ayıp olduğunu düşünüp, aralıyorum. Saati soruyorum. Geç olduğuna karar veriyorum. O sırada su ısıtıcısının sesi geliyor.

-“Kahve içmeyi düşünüyorum, sende ister misin?” diyorum. Kabul ediyor. Salona alıyorum onu. Ben mutfığa geçiyorum. Yarım yamalak çektiğim fermuarı düzeltiyorum ilk iş. Fincanlara kahveleri koyuyorum. Nasıl içeceğini soruyorum. Sert içtiğini söylüyor. Elimde fincanlarla yürürken, korkuyorum anlamsızca. Bilmem kaç saat önceki gibi salonu bomboş bulma ihtimalimden dolayı. Bir nefes çekiyorum. Derin ve sessiz. Adım atıyorum. Beni görünce ayağa kalkıyor. Kahve için teşekkür ediyor. İlk başta susuyoruz biraz. Benim başlamam gerek diye düşünüyorum.

-“Teşekkür ederim öncelikle, gece gece hiç tanımadığın bir kadın için kendi yordun, uykusuz kaldın. Kırmadın bir de kahve içiyorsun. Çin işkencesi gibi oldu biraz değil mi?”

-“Yoo aslında olmadı. Ben de uyuyamadım. Balkona çıkmıştım. Müzik sesi duydum güzel bir melodi nerden diye bakınıyordum. Sen çıktın balkona. Açılan kapıdan ses çoğaldı, netleşti. Sonrasını biliyorsun. İşin garibi hiç görmemiştin seni bu zamana kadar. Yeni mi taşındın?”

-“Çok yeni sayılmaz. İki yıl oldu.”

-“Ooo. Gerçekten uzun zaman olmuş.”

-“Evet olmuş değil mi?”

Kendisinden bahsediyor. Anne ve babasının emeklilikten sonra küçükken yazlık olarak kullandıkları eve taşındığını, orada daha huzurlu olduğunu, gitmelerine alıştığını yurtdışında eğitimini görmüş olmasının bu süreci kolaylaştırdığını, şu anda yalnız yaşadığını anlatıyor. Bir reklam şirketinde proje müdürü olarak çalışıyormuş. Bütün bunları sormadan anlatıyor. O bunları anlatırken dinliyorum ama kendimce değerlendiriyorum onu. Kelimelerine bakıyorum. Seçişlerine bakıyorum. Sürekli susmamdan anlar gibi bir hali var. Böylece aptal biri olmadığını düşünüyorum o an onun. Sonra bana soru soruyor. Neler yapıyorsun, mesleğin diyor. Anlatıyorum. İlgisini çeken birkaç şeyi soruyor. Cevaplıyorum. Kahvelerimiz bitiyor. İkincisini büyük bir samimiyetle kendisi istiyor. İçine biraz konyak eklemeyi teklif ediyorum kabul ediyor. Fincanını veriyorum ve hemen ikili koltukta yanına oturuyorum. Sever mi bilemeden, şekerli sigaralarımın ikram ediyorum. Teşekkür edip, kendi sigarasını çıkartıyor. Gümüş bir tabakayı kotunun arka cebimden çıkartıyor. Bakmak için istiyorum, uzatıyor tabakayı. Bakmaya doyamayacağım güzel desenine dokunuyorum dakikalarca. Çok beğendiğimi görebilmiş olacak ki; bir benzerini görürse aklında olacağını belirtiyor. Gülümseyerek teşekkürümü iletiyorum. Bunları konuşurken saat sabahın 4’ü. Beni evde yalnız bırakıp giden adamdan ses seda yok. Çok güzel diyorum içimden, ama

üzgünlük mü bu içimde hissettiğim bilemeden. Sanırım o anda ondan uzaklaştığım çok belli olacak ki; iyi olup olmadığımı soruyor. Endişeye gerek olmadığını açıklamaya çabalıyorum. Güzel bir konuşma devam ediyor aramızda. Konuşabileceğim biri gibi geliyor o an bana.

Saat sabahı getirirken, gidebileceğini anımsatıyor. Buna gerek olmadığını, biraz sonra kahvaltı hazırlamayı düşündüğümü, bana eşlik etmesini söylüyorum. Kabul ediyor. Ama tek şartla. Şimdi o fırına taze çıkan ekmek almaya gidecek, ben çayı ocağa koyacağım, o dönüşte eve uğrayıp gitarını alacak ve sonrasında güzel bir kahvaltı yapacaktık. Ben de bu teklifini kabul ediyorum. Görüşürüz diyerek kapıdan uğurluyorum onu. Çaydanlığa bol miktarda suyu koyup, duşa giriyorum. Üzerimdeki hafif içki ve ağır uykuyu üzerimden atıyorum. Üzerime basit bir eşofman geçirip, çayı demliyorum. Hatta çok az bergamut çayı ekliyorum. Bu koku haşlanma safhasında bütün evi kendi büyüğü altına almaya başlıyor. Saat 6'ya yaklaşırken kapı hafifçe çalınıyor. Dürbünden onu görünce açıyorum. Listelerken gazete demeyi unutmuşum ama aldım demek oluyor ilk işi. Gülüyorum, "İyi yapmışsın."derken.

Masaya getirmeye başlıyorum hazırladıklarımı. Çekinmeden mutfağa geliyor. Ben de misafir muamelesi yapmıyorum ona. Ne de olsa çay koyacak, ne var ki bunda. Süzgeci bulamıyor. Yerini söylüyorum. Kadınların kendilerine saklayacak, saklanacak yer bulma yeteneklerine olan beğenisini dile getiriyor, sivri bir dille. İlk başta laf sokma gibi geliyor, sonra hak veriyorum. Kendimizi sunarken de, giderken de hep kendi kararımızı almıyor muyuz? Aslında erkek değil, hep biz ne istersek oluyor. Canımız isterse seks yapıyoruz, canımız isterse yemek ve temizlik. Sadece mutsuz olmayı istemsiz bir şekilde yapmaktayız. Hatta bazen bilerek. Bunda da zevk aldığımız içindir muhakkak.

Kuruluyoruz masaya. Teşekkür ediyor bu davet için. Ben de katıldığı için teşekkür ediyorum. Portakal suyu almak için kalkıyorum. Ona sesleneceğim sende ister misin demek için ama o anda adını bilmediğimi fark ediyorum. İki bardak ve şişeyle giriyorum salona. Masanın başında durup:

-“Ben portakal suyu içecektim. Sende içer misin diye sormak istedim. Ama diyemedim. Neden dersen adını bilmiyorum, garip değil mi? (Gülüyorum) Benim adım, sen?”diyerek elimi uzatıyorum.

-“Özgür. Benim adım da Özgür”

-“Memnun olduğumuz ortada. Hadi devam edelim. Özgür, portakal suyu içer misin?”(Yine gülüyorum, hatta buna küçük bir kahkaha diyebilirim)

-“Çok sevmem ama bugünün anısına yarım bardak olabilir.”

Oturup kahvaltı ettiğimiz süre içinde birkaç gazetenin manşetini konuşuyoruz. Kendimizce yorumluyoruz. Şirkette şu anda aldıkları yeni projeden bahsediyor genel hatlarıyla. Merak ettiklerimi soruyorum bende. Yazın yaptığım ev reğelinden bir dilim ekmek hazırlıyorum, yorumunu bekliyorum. Bu sırada kapı çalıyor. Otomatiğe basıyorum. Gelen o. Konuşmak istiyor. Kapının eşiğine çıkıyorum, misafirim olduğunu ve müsait olmadığını dile getiriyorum. Saçma sapan sözler demeye başlıyor, canı yanan her erkek gibi. Dönüşün imkansız olacağı şeyler. Her zaman kibarlığını beğendiğim, altında ezildiğim adam şu anda gözümde kelime kelime küçülüyor. Artık gitmesi gerektiğini söylüyorum ve gidiyor. Onun gidişyle ve bir şeyleri bitirişle rahat hissediyorum kendimi. Çabuk alışı, çabuk vazgeçebiliyorum. Ve ben bu yanıma seviyorum, doğru olduğunu düşünüyorum. Kahvaltı bitmek üzere gibi.. ben televizyonu açıyorum. Dün gece dinlediğim müzik kanalı açılıyor hemen. Oldukça kısıyorum hafif bir sesle dinliyoruz şarkıları. Ben masayı kaldırıyorum. Tabakları bulaşık makinasına yerleştirirken, kahve için su kaynatıyorum. Özgür'ü çağırıyorum yanıma. Kahvelerden hangisini ister diye soruyorum. Koklatıyorum bir bir. Birini seçiyoruz. Fincanlara koyuyorum. Birlikte geçiyoruz salona. Koltuğa oturmadan

gitarını alıyor eline. Çalacağı her halinden belli. İkili koltuğun ortasına oturuyor. Bende bir pufun üzerine oturuyorum, yakınındayım. Slow ve huzurlu bir şarkıyla başlıyor. Daha önce duymadığım bir şarkıyı çalıyor bana. Bir sigara yakıyorum ve kahvemden yudumluyorum.

Bakıyorum. Bir şeyler düşünmeden bakmaya çalışıyorum. Karşımda uzun dalgali saçları ve buğday teniyle kendi müziğini yapan bir adam var. Yüzündeki kirli sakalına ara ara takılan ince saç telleri. Huzur ve zarafetle tellere değen parmak uçları. Kotunun dizleri yer etmiş ve üzerinde düz siyah bir t-shirt. Üzerindeki tek bizden olan şey parfümü. Bilindik güzel bir koku. Birilerini anımsatan cinsten. Ona özel olmayan belki ondaki tek şey bu.

-“Sigaranın külü düşecek!”

-“Ha evet bitmiş.”

-“Evet bitti.”

Külün düşmesi an meselesi. Küllüğü o bana uzatıyor silkmem için. Oldukça yakınlaşıyoruz. Ben teşekkür edip uzaklaşıyorum. Bu sefer yanlış yapmak istemiyorum çünkü. Uykum geliyor artık. O çalarken başımı koltuğa kokuyorum, oradan bakıyorum ona. Bu açıdan da yakışıklı geliyor bana. Öyle yorgunum ve müzik öyle huzurlu ki; o şekilde sızıyorum. Bir elin başımın altında diğeri kucağımda, puftan kaymış yere temas eden bacaklarımla uyuyorum. Ben uyuduktan sonra da çalmaya devam etmiş bir süre. Beni uyandırıyor,

-“Hadi yatağına yatırayım seni.” diyor. Mırıldanarak kalktığını anımsıyorum. Yatırıyor yatağıma,

-“Uyu” diyor.

-“Senin uykun yok mu?”

-“Var”

-“O zaman...” diyorum ve elimle yatağa birkaç kez vuruyorum buraya gel gibisinden. Düşünüyor olacak ki; gelmesi bir-iki dakikasını alıyor. Birbirimize değmeden öylece uyumaya başlıyoruz.

Bölüm 14: Metro

Ne kadar süre yatıyoruz bilmiyorum. Telefonun sesine uyanıyorum. Gözlerim açık çaldığını duyuyorum. Ama halimden o kadar memnunum ki; o şeklimi bozmak istemiyorum. Başım göğsünde ve ellerimde saçları. Bu şekilde gözlerimi açıyorum. Tüylerim ürperiyor o sahneye dışarıdan bakınca. Daha fazlasını istiyorum ama cesaretim yok. Bir gün arayla ikinci kez red edilmek ağır gelebilirdi bana. Saçlarını okşuyorum küçücük dokunuşlarla. O da uyanıyor. Uyumanın iyi geldiğini söylüyor. Teşekkür ediyor. Bu teşekkürü kendimi kötü hissetmeme neden oluyor. Kendimi çekiyorum ona yapışık bedeninden. Bağdaş kurup kendi tarafımda, komodin üzerimdeki tokayla saçımı tepemde topluyorum. Penceresini açıp odanın içerinin havalanmasını sağlıyorum. Uyumadan önceki o etkileşimi bir türlü bulamıyorum. Sanki o hata yapmış gibi davranıyor, benden etkilenmedi. Sıkılmış bir şekilde ayakkabılığa doğru yürüyorum. Üzerindeki cep telefonuma bakıyorum. Cevapsız iki arama ve bir mesaj. Arayan Dr.Master ve mesajda ondan. Yakında buluşacağız hazırlan. Önümüzdeki hafta sonu olabilir. Cevap vermiyorum mesaja, hemen siliyorum. Biraz boğazım acır gibi. Sırf bir şeyler içmiş olmak adına şu sallama meyve çayları kutusunu indiriyorum dolaptan. Özgür ne içer bilemiyorum. Sormak için yatak odasına gidiyorum. Yatağın ucuna oturmuş, elinde başucumdaki fotoğrafım. İnsanın kendisini çektiği flu fotoğraflardan biri. Elimde kutu yaklaşıyorum.

-“Ne içeriz? Bak bakalım ne beğenirsin? Limon, Nane, Yeşil çay, Böğürtlen..”

-(adımı söylüyor) "Ne güzel çıkmışsın."

- "Beğendin mi?"

- "Hem de çok. Gerçekten güzel."

- "Ben aslında sevmem o fotoğrafımı."

- "Sevmeyeceği şeyi başucuna koyacak biri değildin sen."

- "Tamam itiraf ediyorum. Ukalayımdır ben ve kendimi beğenirim. Birçok halimi ve bu halimi de seviyorum"(gülümsüyorum)

- "Ben de sevdim."

- "Evet. Ne içiyorsun."

-(yine adımı söylüyor)"Ben sana bir konuda yalan söyledim." Şaşıyorum duyar duymaz.

- "Hangi konuda?"

- "Seni ilk kez görmem konusunda. Sence bu doğru olabilir mi?"

- "Olabilir elbette. Herkes bir koşturmaca içinde. Mesela ben seni gerçekten ilk kez gecen gece gördüm. O yüzden senin beni ilk kez görmüş olabileceğine de inandım. Ayrıca neden bunu gizledin. Görmüştüm daha önceden diyebilirdin."

- "Evet derdim. Ama diyemedim. Ya da demek istemedim. Şimdi demek istedim. İstiyorum yani."

- "Tamam. Dedin. Ben de biliyorum artık. Önemli bir konu olmadığı için geçeceğim bu konuyu ama bir daha olmamasını tercih ederim, kendi adıma. Olur mu?"

- "Olur. O zaman benimle gelmen gerek. Benim evime. O zaman her şeyi görmüş olursun ve bir daha sorun yaşanmaz da sanırım." İkinci defa şaşıyorum. Detay istiyorum ama verilmiyor. Biraz çekinerek gidiyorum onunla. Ayağıma spor ayakkabılarımı geçirip, anahtarını alıp evimin eşlik ediyorum ona. Asansörüne biniyoruz apartmanın. Merdivenlere alıştığımdan asansör bu heyecanla birlikte bana biraz sıkıntı veriyor. Kapıdan içeri giriyoruz. Benim evimi anımsatan bir yapısı var. Oldukça az eşya ve az renk. Ev itici gelmiyor. En azından salonu.

- "Göstereceğim şey çalışma odamda. Gelir misin?"

- "Tamam gelirim. Oldukça merak ettim."

Küçük bir hol ve sonunda bir oda. İçerisi karanlık. Özgür giriyor oda ya birkaç adım atıyor içinde. Tepede bir ışığın odayı aydınlatmasını umuyorum ama küçük bir duvar lambası loşlaştırıyor odayı. Özgür lambanın önünden çekildiğinde kendi resmimi görüyorum. Şaşkınlık, korku ve biraz kızgınlığı barındıran bir gülümseme belirmiş olacak ki; açıklama yapmaya başlıyor.

- "Seni ilk balık pazarında gördüm. Sanırım birkaç gün sonrasında kiliseye girerken. Ne yapacağımı bilemeden ben de peşinden daldım. Mumların olduğu yerde, birkaçını seçerken seni izledim ve onları diğer dilek mumlarıyla tutuştururken. Artık ne diledin bilmiyorum ama ikinciye yakarken çok mutsuz, umutsuz gördüm seni."

-“Huzur dilemişimdir.”

-“Bilemiyorum. Dileğinle de ilgilenmedim. Ben sana bakıyordum. Nasıl üzüldüğüne. Haline tavrına. O kadar etrafındayken beni görmedin. Kimseyi görmediğini fark ettim. Sana o şekilde nasıl yaklaştım ki. Ne yapmalıydım yani. Yaklaşıp tanışmak istediğimi mi söyleseydim, bir yere mi davet etseydim. Anladığım kadarıyla bunlardan birini bile yapmak her şeyin sonu olurdu.”

-“Evet, kabul etmezdim.”

-“Bir gün evdeydim. Dışarı bakıyordum. Sen belirdin sokağın başında. Sana bakıyordum, yaklaşmana. Bir arkadaşına denk geldin. Konuşmaya başladınız. İlk kez o zaman gülümsediğini gördüm. Konuşmanız bitince sen yine soğuk yüzüne döndün. Her şeyi o an göze aldım. Makinamı aldım odamdan, senden bir şeye sahip olmak adına. Kapının önüne geldiğinde diz çöküp yere bırakılan zarflardan sana ait olanları ayırmaya başladın. Yüzünü net alamıyordum. Çantandan anahtarını çıkartmaya çalıştın ama bulamadın, elinde zarflar işi zorlaştırdı. Zarfları dişlerinin arasına sıkıştırdın. Elin çantada. O halde yüzünü biraz olsun görmek öyle çekmek istedim kareyi. Pencereyi biraz araladım ve “şşşiiittt” dedim sen de hemen ses döndün. İşte bu o andır.”

Başımı biraz yana eğip baktım. Siyah beyaz hazırlanmış bir fotoğraf. Sadece renkli olan iki detay var. Dudaklarımdaki ruj ve tırnaklarımdaki ojeler. Gerçektende hoş duruyor bakınca. Bazen basit bir an birileri için ne kıymetli oluyor onu anımsadığım birkaç andan birisi oluyor yaşadıklarımız ve anlattıkları. Kızmaya hakkım yok gibi geliyor. Ben üzülmemiş miydim yataktan kalkarken onun için önemli değilim diye, önemliymişim diyorum. Şimdi ne yapmalıyım diye düşünüyorum.

-“Hadi bana gidelim, daha meyve çayı içeceğiz.”

-“Gidelim.” Kapıyı çekip çıkıyoruz. Benim evimin kapısının önünde duruyoruz, ben anahtarı yerleştirmek için eğiliyorum.

-“Yine o sahne ve bu kez yakınında olmak güzel.” diyor ben de gülümsüyorum. Bu halimle mi? dercesine elimle kendi üstümü başımı gösteriyorum. Verilen cevaplar birbirinden güzel oluyor. Artık soru sormamaya özen gösteriyorum. Çıkıyoruz eve meyve çaylarımızı içiyoruz. Bir iki şarkı daha çalıyor gitarıyla. Acıkıyoruz ve dışarıya çıkıyoruz. Bir büfeden kumru alıyoruz elimizde kumrular ve içeceklerimizle, yürüyerek karnımızı doyuruyoruz. Çok gülüyorum onunlayken. Sinemaya gidiyoruz sonra. Güzel bir İtalyan filmi. Alt yazılı olduğu için okumakta güçlü çekiyorum. Ara ara bana anlatıyor anlayamadığım yerleri. Sinema çıkışı sabah kapıya gelenin kim olduğunu soruyor yarım ağızla. Hatalı bir ilişki olduğunu, bitmesi gerektiği için bittiğini söylüyorum. Fazla detay vermiyorum. Duymak istediğini düşündüğüm şeyi söylüyorum. O da fazlasını bilmek istemiyordu bence. Yolda yürürken içkili adamların yanından geçiyorduk, korkma der gibi sarıldı, yolun başına gelirken elini indirdi. Çok mesafeli olduğumu düşündüm. Ben sevmiyorum böyle uzatmaları, çocuksu şeyleri. Olacak ise olmalı, olmayacaksa başlamamalı; başlayacak mı diye de gün geçirmemeli düşüncesindeyim. Çoğu zaman yanıldım, ama bakışlarını sevdim ve zor bir gecemde yanımda olmadı etkiledi beni. Yürümeye devam ediyorduk eve az kalmıştı. Köşedeki ev işi kurabiye yapan dükkandan bir şeyler aldık. Sabahın hesabını bile yapmadık. Nasıl gideriş işe demedik. Oturduk yan yana, önümüzde çaylar ve kurabiyelerimiz başladık anlatmaya. Sevdiklerimiz, sevmediklerimiz, umutlarımız, yaşadığımız kaoslar. Ben bu sefer tutkularımı anlatmadım. Sustum. Anladım ki her zaman doğru biri olmalı ama doğruları konuşmamalı. Bu sefer aldığım kararımı uyguladım. En azından o an için.

Oturduğu evi sevdiğini ama amacının bahçe içinde iki katlı bir ev olduğunu, mesleğini sevdiğini, gitar çalmaktan zevk aldığını, stresli olduğunda yemek yaptığını, en sevdiği rengin siyah olduğunu, hatta anlamsız şekilde burçlar ve tarot falından bile bahsettik.

Bazen soru cevap bazen aklımıza gelen şeyi sonunu bir gerçeğe bağlamadan anlatarak saatleri hakkını vererek tükettik. O arada telefonlarımızı verdik birbirimize, olur da aramak istersen diyerek. Olurda aramak mı? Hem de nasıl diyordum içimden. O an bile onunla sevişmek istiyordum. İlk kez benim için ne der demiyordum ama ilk defa böyle de kasiyordum kendimi. Evet yaşanacaktı bir şeyler ama zamanını bekleyecektim. Uyumaya karar verdik. Ben odama gittim kapıyı yarı kapatıp üzerime geceliğimi giydim. Özgür'e seslendim. Geldi. Işığı biraz kısmasını istedim. Kısıp yatağa geldi. Böyle yatarsa rahatsız olabileceğini isterse misafir pijamalarından birisini verebileceğini söylüyorum. Gerek olmadığını, t-shirt'ünü çıkartmanın yeterli olacağını söylüyor. Tamam demekten başka bir şey kalmıyor bana. O uzanıyor yatağa ben de yanına. Bakıyoruz öyle tavana. Ben bir süre sonra gülmeye başlıyorum. O da benim o halime. Kolunu yana uzatıp, beni çağırıyor. Hemen gidiyorum yanına. Ona dokunmak gibi huzur veren bir şey yok o anda. Huzur bu olsa gerek. O mutlulukla uyuyorum. Bir süre sonra o da uyumuş. Bütün gece kıpırdamadan uyumuşuz. Telefonun alarmı ile gözlerimizi açıyoruz. Duşa girmeden çayı koyuyorum. Çıktığımda demlenmiş buluyorum. Salona giriyorum, boş. Yatak odasına giriyorum. Burası da boş. Gülüyorum artık kendime. Kader mi demek gerek buna diyorum kendimce. Ama acımak niyetinde değilim artık her şeye. Saçımdan damlamaya niyetli suları havluyla kuruluyorum. Tararken gözlerim yavaş yavaş dolmaya başlıyor. İşte o anda beni kendime getirecek bir tokat atıyorum kendime, üstüne de bir seans ağlama. Üzerimi giyiniyorum işe geç kalmamak için. Kapının açıldığını duyuyorum, kafamı yatak odamdan uzatarak bakıyorum. Özgür'ü görüyorum. Üzerinde baştan aşağı siyah klasik bir takım ile karşımda. Şaşkınlığım çok belli olmuş olacak ki; ben duştayken zaman kazanmak adına eve gidip giyindiğini söyleme gereği duyuyor. Ben ise tahmin ettiğimi söyleyerek odaya kaçıyorum. Şişmiş gözlerimi bir rimelin ve göz kaleminin ardına saklamaya çalışıyorum.

-“Canım, çaylar hazır, kurabiyeler de. Hadi gel!” diye sesleniyor.

Bana “canım” diyor diye seviniyorum. Koşa koşa salona gidiyorum. Masada bacak bacak üstüne atmış beni bekliyor. ne hoş görünüyor böyle. Gülümseyip, karşısına oturuyorum. On-onbeş dakika böyle oturuyoruz. Sonra işe gitmek için çıkıyoruz evden. Beni ofise bırakıyor. Ofise çıkıyorum telefonum çalıyor. Arayan Özgür. Bir sorun oldu diye düşünerek açıyorum. Aşağıya inmemi istiyor. Elimde telefon iniyorum. Asansörden iner inmez beni karşılıyor ve öpüyor. Yarım yamalak karşılık veriyorum şoktan. Akşam bir aksilik olmazsa birlikte eve döneceğimizi söylüyor. Kabul ediyorum.

Öğlen nasıl oluyor anlamıyorum bile. Mail geliyor ondan.

“Sana mesaj atıyorum cevap vermiyorsun. Arıyorum açmıyorsun. Bilinçli olarak yaptığını sanmamak istiyorum. Bedeline katlanamayacağından endişe ediyorum. Bu Cuma son buluşma günü. Şartları koşulları ben sana bilemen gerektiği kadarı ile ileteceğim.” Bu yazıyı okuduğumda fena bir sinir içimde köpürüyor. Cevap yazmam gerektiğini düşünüyorum.

“Bu ilk ve son cevabım. Seninle asla buluşmayacağım. Bu her ne ise benim için bitmiştir.” Korkarak yazdığım bu mesajın cevabı için çok beklemiyorum.

“Küstahlığının bedelini ödeyebilmen dileğiyle.”

İş, güç, koşturmaca, Özgür ile dolu bir hayatım başlıyor. Alışkın olduğum hayatım içinde güzel bir şeyler olmaya başlıyor. İdare etmekten vazgeçtiğim anda mutlu olmayı öğrendiğimi anlıyorum. Cuma günü her şeye rağmen yalnız kalmama çabasımdayım. Özgür şirketten birkaç çalışan ile toplantıya gidecek İzmir'e, annem tatilde.. Birkaç arkadaşımı arıyorum. Avrupa yakasındaki bir dostum evine davet ediyor. içime tam sinmese de kabul ediyorum.

Özgür ile o sabah küçük bir yerde güzel bir kahvaltı yapıyoruz. Özlemle ayrılıyorum,

abuk gelmesini dile getirerek. Arkadaşıma gideceğim için işlerimi bir an önce bitirme düşüncesindeyim. Doktor ise mesajları ile tacizde. Artık cevap bile vermiyorum. Yemeğe bile çıkmıyorum. Akşam saat 4 gibi bitiyor işlerim ve çıkıyorum. Belli bir yere kadar otobüs daha sonra metroya binmek varış süremi kısaltacağına benziyor. Otobüsten iniyorum. Metroya giriş yapıyorum. Jeton alıyorum iki tane. Nasıl olsa dönüşte gerekecek. İkinci bir kuyruk derdinden kurtuluyorum böylece. İlk kez bu yöne gideceğim. O yüzden güvenlik görevlilerine soruyorum. Yardımcı oluyorlar. Yürümeye devam ediyorum ve bekliyorum metronun gelmesini. Çok fazla sürmüyor geliyor, kapıları açılıyor. Kalabalık içine dolmaya başlıyor. Bir yer buluyorum oturacak. Hangi durakta inemem gerektiğini biliyorum, kaçırmamak için takip ediyorum.

Yanımdaki adam saati soruyor bana:

-(Saati bakıp) Şu anda tam 5:10 diyorum. O anda göz göze geliyoruz.

-"Sen hiç akıllanmayacaksın" diyor bana.

-"Seni şimdi şikayet edeceğim, fazla oldun sen." diyorum.

Birden elime bir kelepçe geçiriyor, kelepçenin diğeri ucu da kendi bileğinde. Boştaki elimle bileğimi kapatmaya çalışıyorum kimse ne olduğunu anlamadan. Bir harala gürele oldu ama ne olduğu belli olmasın abasındayım. Açmasını söylüyorum. O ise susup, sırtıtmayı. Ne söylediysem kâr etmiyor. İnmem gereken durak geçip gidiyor. Durumu anlatmaya çabalıyorum, dinlemiyor. Söylediği tek şey var:

-"Bu son buluşma. Sonrasında azâd edileceksin. Şimdi sus!" ağzından başka bir şey çıkmıyordu.

Sürekli bunu duymak bir süre sonra beni germeye başladı. Son durağa gelmiştik. Herkes inmeye başladı. Biz de kalktık. Kapıya yaklaştığımızda durdurdu beni. Sen burada bekle bakalım dedi. Kendi bileğinden çıkarttığı kelepçeyi demir tutacıklara geçirdi. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyordu. Herkes tekrar dolmaya başlarken metroya ben ellerimde kelepçeyi gizlemeye çalışıyordum. Ben o halimi gizleyeme çalışırken o beni en rahat takip edebileceği yere geçmiş beni izliyordu. Boş yerler olmasına rağmen benim öyle ayakta durmam dikkat çekiyordu. Birkaç genç oturun yer var demesine rağmen, teklifleri savuşturdum başımdan. Ben orada cebelleşirken, o bu durumdan kendisine zevk yaratıyordu. Ne yapmalıydım şimdi? Daha kaç tur böyle gidip gelecektik? Ya beni çözmezse o zaman ne yapardım ben?